ฉบับที่ ๑๓๑/๒๕๑๙

กรมตำรวจ

บันทึกคำให้การของผู้ร้องทุกข์ ผู้กล่าวโทษ หรือพยาน

คำให้การของ นางสาว ราตรี ธันวารชร

เป็น พยาน

สถานีตำรวจ นครบาลชนะสงคราม อำเภอ พระนคร จังหวัด กรุงเทพมหานคร

วันที่ ๑๔ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๙

คดีระหว่าง ๑. พ.ต.ท. อิทธิพล แสงแก้ว ผู้กล่าวหา

๒. นาย ~~สุธรรม แสงประทุม~~ อนิลบัล ศิริมงคลสิริ กับพวก ผู้ต้องหา

ต่อหน้า

สอบสวนที่ กองบัญชาการตำรวจนครบาล

ข้อ นางสาว ราตรี ธันวารชร อายุ ๓๐ ปี

เชื้อชาติ ไทย สัญชาติ ไทย ศาสนา พุทธ

อาชีพ (ลงให้ชัดเจนว่าอาชีพชนิดใด ถ้าเป็นข้าราชการ ให้ปรากฏว่าในหรือนอกราชการ มีเบี้ยหวัดหรือมีบำเหน็จหรือมีบำนาญ ให้ลงตามประเภทรับ)

รับราชการ เป็นอาจารย์สอนอยู่ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่ ๓๙/๑๐ หมู่ที่ ตำบล ตลาดขวัญ

ชื่อผู้ใหญ่บ้าน ซอยพิมานแมน ๑ ชื่อกำนัน ตรงข้ามโรงพยาบาลบำราศนราดูร

อำเภอ เมือง จังหวัด นนทบุรี

ชื่อบิดา นาย ตองเจ็กชวน ชื่อมารดา นาง สว่าง ธันวารชร

เกี่ยวข้องเป็นอะไรกับคู่กรณี ไม่เกี่ยวข้อง ปฏิญาณตนแล้ว

ขอให้ถ้อยคำว่า ข้าฯขอให้ถ้อยคำต่อหน้าคณะกรรมการสอบสวนด้วยความสัตย์จริงโดยตลอดตั้งต่อไปนี้

ข้าฯพักอาศัยอยู่ตามสถานที่ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ปัจจุบันข้าฯเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาไทย โดยมีตำแหน่งเป็นอาจารย์ประจำโท สาขาภาษาและวรรณคดีไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ข้าฯสำเร็จการศึกษาได้รับปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต จากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษา พ.ศ. ๒๕๑๕ และเข้ารับราชการเป็นอาจารย์สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อวันที่เท่าใดจำไม่ได้ เดือนมิถุนายน ๒๕๑๖ ในแผนกสาขาและวรรณคดีไทย คณะศิลปศาสตร์ โดยมีอาจารย์ ศรีนวล บุญยวัฒน์ เป็นหัวหน้าสาขา และมีอาจารย์ซึ่งอยู่ในสาขาเดียวกันประมาณ ๑๐ กว่าคน ข้าฯได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ทำการสอนวิชา ภาษาไทย มธ.๑๐๑, ๑๐๒ (เป็นวิชาพื้นฐานและวิชา

บังคับของนักศึกษามธ.ปีที่ ๑) ข้าฯได้รับมอบหมายให้สอนวิชาดังกล่าวนี้ให้แก่นักศึกษาจำนวน ๓ หมู่ แต่ละหมู่มีนักศึกษาประมาณ ๔๐/๓๙ ๓๒-๔๐ คน และนักศึกษาซึ่งข้าฯรับหน้าที่สอนนี้เป็นนักศึกษาซึ่งได้สอบแข่งขันเข้ามาจากสถานที่ต่างๆ และเป็นนักศึกษาไปกลับ ข้าฯทำหน้าที่สอนนักศึกษาทั้ง ๓ หมู่ใน ๑ สัปดาห์ ข้าฯสอน ๓ วัน คือวัน จันทร์ พุธ ศุกร์ แต่ละวันที่ข้าฯไม่ได้สอนข้าฯก็ได้ทำงานค้นคว้าในด้านวิชาการต่างๆเกี่ยวกับงานในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในระหว่างที่ข้าฯทำหน้าที่เป็นอาจารย์สอนอยู่ที่มธ.ขณะนั้นได้มี อาจารย์ สัญญา ธรรมศักดิ์ เป็นอธิการบดี และอาจารย์ ดร. อดุลย์ จินธีรเจริญ เป็นคณบดีคณะศิลปศาสตร์ ข้าฯรับผิดชอบเกี่ยวกับการสอนักศึกษาเกี่ยวกับวิชาภาษาไทยซึ่งมุ่งฝึกทักษะในด้านอ่าน ฟัง พูด เขียน โดยเทอมแรกเดือนมิ.ย.-ต.ค. จะเน้นในเรื่องการเขียน ในเดือน ต.ค.-ก.พ. จะเน้นในเรื่องการพูด

เมื่อประมาณปลายเดือนกันยายน ๒๕๑๖ ได้มีอาจารย์และนักศึกษาแจกใบปลิวเรียกร้องรัฐธรรมนูญ โดยเริ่มแจกกันที่อนุสาวรีย์ทหารอาสา มีอาจารย์และนักศึกษาที่ถูกจับกุมมีจำนวน ๑๓ คน ซึ่งที่ข้าฯจำได้คือ นาย สุธรรม/ธีรยุทธ บุญมี เลขาธิการศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย นายนพพร สุวรรณพานิช อาจารย์ ทวี หมื่นนิกร หลังจากที่อาจารย์และนักศึกษาถูกจับกุมแล้วประมาณ ๗ วัน นักศึกษาทุกมหาวิทยาลัยเริ่มมีปฏิกิริยาต่อต้านรัฐบาลที่จับกุมอาจารย์และนักศึกษาดังกล่าว เพื่อเรียกร้องให้ปล่อยตัวโดยอ้างเหตุผลว่าบุคคลทั้งหมดไม่ผิด ในขณะนั้นรัฐบาลมีจอมพล ถนอม กิตติขจร เป็นนายกรัฐมนตรี จอมพล ประภาส จารุเสถียร เป็นรองนายกรัฐมนตรี แต่รัฐบาลไม่ยอมปล่อยบุคคลดังกล่าว นิสิตนักศึกษาทุกสถาบันจึงได้มารวมตัวชุมนุมกันที่ มธ. เพื่อบังคับให้รัฐบาลปล่อยตัวบุคคลที่ถูกจับในระหว่างวันที่ ๘-๑๒ ต.ค. ๒๕๑๖ ผู้ที่เป็นหัวหน้าในการปลุกระดมเรียกร้องมีนาย เสกสรรค์ ประเสริฐกุล นางสาว เสาวณีย์ สิมมาบนท์ นางสาว จีรนันท์ พิตรปรีชา และนาย ทีรพล ตริยะเกษม นายกอ.มธ. นาย ประสาน มฤคพิทักษ์ ประธานส.จม. นาย สมพงษ์ สระกวี นายกอ.มร. และนายกสโมสรมหาวิทยาลัยต่างๆซึ่งข้าฯจำชื่อไม่ได้ ในระหว่างที่มีการชุมนุมเรียกร้องกันอยู่ที่มธ.นี้ มีอาจารย์ สัญญา ธรรมศักดิ์ เป็นอธิการบดี ปรากฏว่าในขณะที่มีการชุมนุมกันนั้นอธิการบดีและคณาจารย์ของมธ. ได้ร่วมสนับสนุนด้วย การชุมนุมในครั้งนั้นมีทั้งกลางวัน และกลางคืน มีการแสดงละครล้อเลียนหลายอย่าง ผู้ชุมนุมได้ยื่นข้อเรียกร้องเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังรัฐบาลให้ปล่อยผู้ถูกจับและไม่เอาผิด และให้ปล่อยผู้ถูกจับในตอนเวลา ๑๒.๐๐ น.ของวัน ๑๓ ต.ค. ๒๕๑๖ ถ้าไม่ปล่อยนักศึกษาประชาชนจะเดินขบวนประท้วงเป็นการใหญ่ และในการชุมนุมครั้งนั้นได้รับสนับสนุนจากประชาชนที่ผู้เข้าไปร่วมชุมนุมเพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งถึงวันที่ ๑๓ ต.ค. ๒๕๑๖ เวลา ๑๒.๐๐ น. รัฐบาลก็ไม่ตอบตามข้อเรียกร้อง ตอนนี้มีผู้เข้าไปชุมนุมเป็นแสน ในเวลาประมาณ ๑๓.๐๐ น.ของ ๑๒ ต.ค. ๒๕๑๖ ขบวนนักศึกษาประชาชนเคลื่อนขบวนออกจากมธ.ตามถนนราชดำเนินไปยังลานพระบรมรูปทรงม้า โดยข้าฯได้ไปร่วมชุมนุมด้วย โดยในระหว่างการชุมนุมนั้นมีนาย เสกสรรค์ ประเสริฐกุล กับนางสาว เสาวณีย์ สิมมาบนท์ ขึ้นไปพูดอภิปรายปลุกระดมให้มีการขับไล่จอมพล ถนอม กับคณะรัฐบาล ในเวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น.ของวันเดียวกัน ข้าฯออกจากที่ชุมนุมไปที่บ้านที่สวนของข้าฯที่ราชวัตร และต่อมาเวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น. ทางคณะรัฐบาลยอมทำตามคำเรียกร้องของนักศึกษาประชาชนโดยปล่อยตัวผู้ต้องหาที่ถูกจับทั้งหมด ๑๓ คน โดยไม่มีเงื่อนไข เมื่อข้าฯได้ทราบข่าวนั้นก็รีบเดินทางจากบ้านที่สวนของข้าฯ

(๐,๓๕๐,๐๐๐ ก. โรงพิมพ์ตำรวจ พ.ย. ๒๕๐๙)

ร.๘ ๒๘ ๑๒๑
๘๒ ๓

ใบแจ้งข่าวให้ทราบ ของหนังสือ ราคี ทิวาวรรค ตอน แม่ทัพที่ ๒
[illegible] ๙๙.๐๐ น. ของวันเดียวกัน จะได้มาแจ้งข้อความ
[illegible] แต่นักศึกษาแลประชาชนที่รุมอยู่นั้นไม่
ยอมเชื่อ จำจำจึงกลับมาใหม่เมื่อเวลาประมาณ ๖๓.๐๐ น. ของวันเดียวกัน ตอนวันที่ ๑๔
ต.ค. ๒๕๑๖ ใหม่เวลาประมาณ ๙๙.๐๐ น. ขณะที่จำจำกำลังอ่านประกาศอยู่นั้นเอง ได้เกิดมีหวด
มิดเป็นเวลาชั่วครู่ ทั้งรถที่รุมล้อมอยู่แลวนั้นก็ได้หายไปหมดสิ้น ได้ยินแต่เสียงปืนดังอยู่
ไกลๆ จนในที่สุดก็เงียบสงัดไป ต่อมาจึงได้ทราบข่าวจากวิทยุกระจายเสียงว่า
[illegible] จอมพล ถนอม กิตติขจร [illegible] ต่อมาเวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น. ของวันเดียว
กัน ขณะที่จำจำกำลังอ่านประกาศอยู่นั้นเอง ได้เกิดมีหวดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง รถยนต์บรรทุกของทหาร
จำนวนหนึ่งได้แล่นเข้ามาในบริเวณสนามหลวง ต่อมาจึงได้ทราบข่าวว่าเป็นเสียงปืนที่ยิงขึ้นในอากาศ
และขู่ประชาชนเท่านั้น และได้เกิดการจลาจลกันขึ้นในวันนั้น ทั้งเป็นที่ทราบกันอยู่แล้ว จนกระทั่ง
จอมพล ถนอม กิตติขจร จอมพล ประภาส จารุเสถียร และพันเอก ณรงค์ กิตติขจร ต้องเดินทางออก
นอกประเทศ

ดังนี้ในตอนบ่ายของวันที่ ๑๔ ต.ค. ๒๕๑๖ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณา
โปรดเกล้าฯให้ นาย สัญญา ธรรมศักดิ์ เป็นนายกรัฐมนตรี และจัดตั้งคณะรัฐบาล เหตุการณ์จลาจลวุ่น
วายนี้เกิดขึ้นจึงได้สงบลง

ทางด้านมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศ. ดร. อุดม วิเชียรเจริญ ได้เป็นอธิการบดีมหาวิทยา-
ลัยธรรมศาสตร์แทนอาจารย์ สัญญา ธรรมศักดิ์ ซึ่งได้รับพระกรุณาโปรดเกล้าฯให้เป็นนายกรัฐมนตรี ทาง
ด้านนักศึกษาเริ่มมีการปฏิวัติความคิดว่า "มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีเสรีภาพทุกตารางนิ้ว" นักศึกษา
เริ่มตระหนักในความคิดว่าตนเองมีเสรีภาพ โดยคำนึงถึงว่า "มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีเสรีภาพทุกตาราง
นิ้ว" นี้ ทางอาจารย์สัญญา ธรรมศักดิ์ ได้ยกเอาไว้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อครั้งเปิด
การปฐมนิเทศนักศึกษา เมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ที่หอประชุมใหญ่ ของมธ. ทางนักศึกษาเริ่มไม่แต่งชุด
เครื่องแบบนักศึกษา ทางอาจารย์ได้ตักเตือนเกี่ยวกับเรื่องการแต่งเครื่องแบบ ทางนักศึกษาให้
เหตุผลว่าเป็นสิทธิเสรีภาพ และการแต่งเครื่องแบบเป็นอภิสิทธิ์ชน เนื่องจากในขณะนั้นนักศึกษาเริ่มมี
ความคิดที่จะโจมตีการแต่งเครื่องแบบโดยเฉพาะตำรวจตระเวณชายแดน (ซึ่งเป็นผลการแยกแบ่งแยกประ
ชาชนออกไปจากตำรวจตระเวณชายแดน) และมีคำขวัญอีกอันหนึ่งที่นักศึกษานำเอามาย้ำคือคำขวัญ
ของคุณ บริดี แมคอลิส ผู้ประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คือ " ธัมมัสรักธรรมศาสตร์ เพราะธรรม
ศาสตร์สอนให้ธัมมัสรักประชาชน" ซึ่งเป็นการเริ่มปลุกความรู้สึกนักศึกษาให้ไปผูกพันธ์กับประชาชน โดยให้
ความคิดว่าประชาชนที่ยากจนกรรมกรและชาวไร่ ชาวนา ผู้ยากไร้ ประจวบกับนาย สัญญา ธรรมศักดิ์
นายกรัฐมนตรี ได้บริจาคเงินจำนวน ๙๙ ล้านบาท เพื่อเผยแพร่ประชาธิปไตย ในระยะนี้
เอง จำจำจึงมีความรู้สึกว่านักศึกษาให้ความสนใจในกิจกรรมนอกหลักสูตรมากกว่าการเรียน และรู้สึก
อึดอัดใจมากเมื่อได้สอบถามจากนักศึกษาที่ออกไปเผยแพร่ประชาธิปไตยตามชนบทว่า แทนที่จะออกไปสอน
หรือเผยแพร่ระบอบประชาธิปไตย กลับไปสอนหรือบอกให้ประชาชนกระด้างกระเดื่องต่อราชการฝ่าย

ปกครอง โดยบอกว่าไม่ต้องไหว้หรือแสดงการเคารพนายอำเภอหรือข้าราชการอื่น เนื่องจากนายอำเภอหรือข้าราชการอื่นนั้นได้รับเสินเดือนจากภาษีของประชาชน โดยข้าฯทราบมาจากนางสาว ณัฏฐิรา ไม่ทราบนามสกุล นักศึกษาปีที่ ๑ มาเล่าให้ข้าฯฟัง ในระยะนี้เองเริ่มมีการสไตร์ก์ของกรรมกรที่อ.อ้อมน้อย เมื่อประมาณต้นเดือนธันวาคม ๒๕๑๖ และได้มีโปสเตอร์แถลงการณ์ในมธ.เสนอข้อความที่ให้ความเห็นอกเห็นใจแก่พวกกรรมกร และเริ่มมีการโจมตีนายทุนว่ากดขี่ขูดรีดกรรมกร เหตุการณ์สไตร์ก์ที่เกิดขึ้นที่อ.อ้อมน้อย นั้น มีนาย อาหมัด ชามเทศทอง เป็นผู้อยู่เบื้องหลัง และนาย อาหมัดนี้เป็นกรรมการอยู่ในสหภาพแรงงาน ในเรื่องที่มีโปสเตอร์ติดอยู่ในมธ.เกี่ยวกับเรื่องการสไตร์ก์ของกรรมกร และการโจมตีนายทุนนั้น มีนาย พีรพล ตรียะเกษม เป็นนายกอ.มธ.เป็นผู้ดำเนินงาน ในขณะนี้เองที่นักศึกษาเริ่มมีการเข้าห้องเรียนน้อยลง มีการทำกิจกรรมนอกหลักสูตรโดยเฉพาะกิจกรรมการเมืองมากขึ้น

ต่อมาในตอนต้นปีพ.ศ. ๒๕๑๗ พวกนักศึกษาเริ่มมีแนวความคิดที่จะจัดนิทรรศการเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับประชาชน โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องของประเทศที่มีการปกครองในระบอบคอมมิวนิสต์ ซึ่งรัฐบาลทหารได้ปิดหูปิดตาประชาชนมาช้านาน อ.มธ.โดยนาย พีรพล ตรียะเกษม นายกอ.มธ. ซึ่งเป็นตัวตั้งตัวตีกับพวกคณะอ.มธ.ได้จัดนิทรรศการจีนแดงขึ้นที่หอประชุมใหญ่ของมธ. เมื่อระหว่างวันที่ ๒๗-๒๙ ม.ค. ๒๕๑๗ ซึ่งเป็นช่วงในระยะเทศกาลตรุษจีนพอดี โดยเปิดให้ประชาชนเข้าไปชมได้ทั้งเวลากลางวันและเวลากลางคืน ข้าฯก็ได้เข้าไปชมนิทรรศการในครั้งนี้ด้วย และรู้สึกแปลกใจที่มีเอกสารของค่ายคอมมิวนิสต์ออกวางจำหน่ายและตั้งให้ชมเป็นจำนวนมาก เช่นปรัชญานิพนธ์เหมาเจ๋อตุ๋ง ประธานเหมาเจ๋อตุ๋ง สรรนิพนธ์เหมาเจ๋อตุ๋ง หนังสือลัทธิมาร์กเลนิน หนังสือของนายทีปกร หรือ จิตร ภูมิศักดิ์ เรื่องสินเพื่อชีวิต สินเพื่อประชาชน ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับลัทธิมาร์กเลนินมาอธิบาย เป็นต้น ข้าฯได้ไปดูโปสเตอร์และภาพถ่ายในงาน ก็รู้สึกแปลกใจที่ผู้จัดนิทรรศการนั้นได้เสนอแต่ส่วนที่ดีของประเทศจีนแดงทั้งสิ้น ซึ่งมีทั้งภาพยนตร์ด้วย อันเป็นการผิดหลักต่อการให้ความรู้แก่ประชาชนที่เข้าไปชม เพราะการให้ความรู้นั้นจะต้องให้ทั้งส่วนดีและส่วนไม่ดี เพื่อที่จะข้าไปดูจะได้เปรียบเทียบว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร และควรจะเชื่อถืออย่างไรดี แต่การแสดงดังกล่าวเป็นการแสดงแต่ส่วนที่ดี เท่าอันเป็นการเผยแพร่แก้ยรติคุณของลัทธิการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ ในระยะนี้นักศึกษาเริ่มคลั่งไคล้หนทางสังคมนิยมและเริ่มโจมตีทุนนิยม ซึ่งสังคมนิยมที่แท้ก็คือลัทธิการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์นั่นเอง และในเอกสารที่เผยแพร่ความคิดก็เป็นการเผยแพร่ความคิดเพื่อจะปฏิวัติ โดยการเอาการปฏิวัติของจีนเป็นตัวอย่าง นักศึกษาเริ่มนิยมสาธารณรัฐประชาชนจีน(จีนแดง)ว่าเป็นสาธารณรัฐที่ไม่มีโสเภณี ไม่มีชนชั้น ประชาชนเท่าเทียมกัน เสมอภาคกัน และเริ่มศึกษาศิลปะหลังการปฏิวัติวัฒนธรรมของจีน ทั้งนี้เพราะศิลปะเหล่านั้นส่งเสริมจิตใจให้กล้าต่อสู้ เสียสละเพื่อประชาชน และในนิทรรศการได้เน้นถึงการที่เยาวชนในค่ายคอมมิวนิสต์ บำเพ็ญประโยชน์เพื่อประชาชน โดยเสนอทั้งเป็นโปสเตอร์และภาพแสดงให้เห็นถึงการอยู่ดีกินดีของประชาชนในสาธารณรัฐประชาชนจีน เหตุที่ข้าฯมีความรู้สึกดังกล่าวแล้ว เพราะนักศึกษาเริ่มเข้ามีบทบาทในการพูดอภิปรายในชั้นเรียนโดยพูดไปตามนิทรรศการที่แสดงในมธ.โดยพูดแต่ส่วนดีของสาธารณรัฐประชาชนจีนทั้งสิ้น

เมื่อเริ่มต้นปีการศึกษาใหม่ในมธ.ประมาณเดือนมิถุนายน ๒๕๑๗ ได้มีการเลือกตั้งผู้บริหาร

ใบต่อคำให้การ ของนางสาว ราตรี ธันวารชร พยาน แผ่นที่ ๓

อ.มธ.กับใหม่ และผู้ที่ได้รับเลือกเป็นนายกอ.มธ. คือนาย วิจิตร ศรีสังข์ ซึ่งนาย วิจิตร ผู้นี้เดิมทำงานอยู่ในแผนกทะเบียนนักศึกษาของมธ. และได้ลาออกมาสอบเข้าเป็นนักศึกษาเศรษฐศาสตร์ ภาคค่ำและเข้ารับการเลือกตั้งจนได้เป็นนายกอ.มธ.ดังกล่าวแล้ว ระยะนี้นักศึกษาได้เริ่มมีบทบาทในการออกไปสู่ชนบทบ้างแล้ว ภายหลังจากที่ออกไปเผยแพร่ประชาธิปไตยครั้งหนึ่ง และในการออกไปสู่ชนบทในระยะหลังๆนี้มีพวกนักศึกษาออกไปมากขึ้น ค่าใช้จ่ายในการออกไปสู่ชนบทในครั้งนี้ทางอ.มธ. เป็นผู้ออกให้ แต่ข้าฯไม่ทราบว่าทางอ.มธ. เอามาจากที่ใด

ต่อมาประมาณกลางปีพ.ศ. ๒๕๑๗ จะเป็นวันที่ เดือนใด ไม่จำไม่ได้ ได้มีนาย เสกสรรค์ ประเสริฐกุล ขอสมัครเข้ามาเป็นอาจารย์เข้าสอนในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้ปรากฏว่าทุกแผนกได้ปฏิเสธไม่ยอมรับเข้าไปเป็นอาจารย์ เพราะทราบจุดประสงค์ของนาย เสกสรรค์ ดีว่าจะเข้ามาเพื่อปลุกระดมนักศึกษา โดยเฉพาะในแผนกภาษาไทย ซึ่งในขณะนั้นมีนาง ทองสนธ์ หยุงเวช เป็นหัวหน้าสาขา ต่อมาประมาณต้นเดือนตุลาคม ๒๕๑๗ ก่อนการประกาศใช้รัฐธรรมนูญ ประมาณ ๒ อาทิตย์ นาย ธีรยุทธ บุญมี ในนามของศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาฯ ได้เป็นผู้นำการชุมนุมต่อต้าน โดยมีจุดประสงค์ในการต่อต้าน เพื่อให้ผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งมีอายุ ๑๘ ปี และผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้งมีอายุ ๒๓ ปี ซึ่งปรากฏว่านักศึกษาทุกมหาวิทยาลัยฯมีการสนับสนุนศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาฯในเรื่องนี้ แต่ปรากฏว่าข้อเรียกร้องของศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาฯตกไป ในวันที่ ๑๘-๑๖ ต.ค. ๒๕๑๗ ทางอ.มธ.โดยนาย วิจิตร ศรีสังข์ นายกอ.มธ. ได้ทำอุบายขอเลื่อนสอบกับอธิการบดีคือดร. อดุลย์ แต่ยังไม่ยืนที่ตกลงกัน ทางอ.มธ.ก็ไปประกาศกับนักศึกษาก่อนแล้วว่าทางอธิการบดีอนุญาตให้เลื่อนสอบได้ ทั้งนี้เพื่อใช้เวลาดังกล่าวเป็นเวลาจัดงานระลึกวีรชน ประกอบกับในปีดังกล่าวนี้ได้มีการจัดงานเฝ้าคนวีรชนที่ท้องสนามหลวง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ทำให้อธิการบดีคือดร. อดุลย์ และคณะบดีทุกคณะลาออก ขณะนั้นอาจารย์อรุณ รัชตะนาวิน เป็นคณะบดีคณะศิลปศาสตร์ และในระหว่างที่ดร. อดุลย์ ลาออกไปนั้น ทางสภามหาวิทยาลัยฯได้แต่งตั้งให้อาจารย์ มนตรี บริสุทธิ์ รักษาการแทนอธิการบดีมธ. ในระยะที่อาจารย์มนตรี รักษาการแทนอธิการบดีอยู่นี้ ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการสรรหาบุคคลที่จะมาเป็นอธิการบดีมธ. และคณะกรรมการได้เสนอชื่อบุคคลต่อไปนี้เข้ารับการเลือกตั้ง คือ ดร. อดุลย์ วิเชียรเจริญ ดร. ป๋วย อึ๊งภากรณ์ นาย ประภาศน์ อวยชัย และนาย จิตติ ติงศภัทยิ์ ต่อจากนั้นก็ให้ทางคณาจารย์และพวกนักศึกษาเลือก ปรากฏว่าดร. ป๋วย ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาเป็นอธิการบดีด้วยคะแนนเสียงอย่างท้วมท้น ดร.ป๋วย ได้เข้ารับงานในตำแหน่งอธิการบดีในวันที่ ๑๔ ก.พ. ๑๙ ในตอนที่ดร.ป๋วยเข้ามารับตำแหน่ง ได้ทูลกับอาจารย์ทั้งหลายว่า ขอทดลองปฏิบัติหน้าที่ดูก่อน ๑ ปี เพราะในขณะนั้นนักศึกษาเริ่มใช้กฎหมู่เป็นการใหญ่แล้วโดยไม่คำนึงถึงกฎหมาย พวกอาจารย์ก็หวังว่าดร. ป๋วย เข้าจะเข้ามาแก้ปัญหาให้ และดูดว่าหากแก้ปัญหาให้ได้ก็จะอยู่ต่อไป แต่ถ้าบริหารให้ดีขึ้นไม่ได้หรือแก้ปัญหาต่างๆไม่ได้ก็จะไม่ขออยู่บริหารมหาวิทยาลัยฯ หรือถ้ามีผู้ไม่ชอบเรียกร้องให้ลาออกก็จะลาออก ในระยะที่ดร.ป๋วยเข้ามารับหน้าที่นี้ ได้เน้นคำว่า "เสรีภาพทางวิชาการ" จากถ้อยคำนี้เองทำให้อาจารย์ในมหาวิทยาลัยฯหลายคนตั้งข้อสังเกตว่าเป็นการชี้นำนักศึกษาให้ทำอะไรก็ควรจะทำไปตามหลักวิชาการ (อิงวิชาการ)

ซึ่งถ้ามองดูผิวเผินตามความรู้สึกแล้วจะเห็นว่าดร. ป๋วย จะดึงนักศึกษาเข้ามาในวิชาการ แต่กลับเป็นไปว่านักศึกษาทำงานในด้านการเมืองหนักขึ้น โดยนักศึกษาคิดว่าตนเองมีเสรีภาพที่จะกระทำได้และมีบทบาทมากขึ้น ในการที่ดร.ป๋วย เข้ามารับตำแหน่งอธิการบดีแล้ว ได้ตั้งรองอธิการบดีขึ้นอีก ๔คน คือ

๑. นาย เสน่ห์ จามริก รองอธิการฝ่ายวิชาการ

๒. นาง นงเยาว์ ชัยเสรี รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร

๓. นาย บันลือ คงจันทร์ รองอธิการบดีฝ่ายนักการศึกษา

๔. ดร.ชาญวิทย์ เกษตรศิริ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาพื้นฐาน(วิชาพื้นฐานนักศึกษาปีที่๑)

อนึ่ง เมื่อราวปลายเดือนม.ค. ๑๘ ถึงต้นก.พ. ๑๘ ทางแผนกภาษาไทยของมธ. ได้แจกเอกสารเรื่อง"ขงโคสีแดง" ซึ่งนักศึกษาธรรมศาสตร์ที่เป็นศิษย์เก่าได้เขียนลงในหนังสือพิมพ์ สยามรัฐ ว่ามธ.สมัยก่อนเป็นสถานการศึกษาจริง ไม่ได้มีการเอาเรื่องการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้อง ในระยะนี้เองนักศึกษาได้มีแถลงการณ์โจมตีว่า ทางแผนกภาษาไทย มอมเมานักศึกษา ขจัดความคิดก้าวหน้าที่นักศึกษาจะสนใจกิจกรรมทางการเมืองและทำงานเพื่อช่วยเหลือประชาชน แสดงแถลงกสรณ์ดังกล่าวออกมาในนามของนักศึกษาปีที่ ๑ ที่รักความเป็นธรรม แต่ข้าฯสืบทราบว่าผู้ที่มีบทบาทเป็นดังตั้งตัวดีคือนาย พิเชียร อำนาจวรประเสริฐ ซึ่งในขณะนั้นเป็นนักศึกษาปีที่ ๒

ต่อมาในวันที่ ๑๔ ก.พ. ๑๘ ทางแผนกภาษาไทยได้จัดอภิปรายเพื่อทดสอบการฟังได้เรื่องวรรณกรรมให้อะไรแก่สังคม ผู้อภิปรายได้แก่

๑. นาง วิมล เจียมเจริญ หรือ "ทมยันตี"

๒. สจ. เต็มศิริ บุณยสิงห์

๓. นาย รงษ์ วงศ์สวรรค์

๔. ดร. วิภา เสนานาญ

โดยมีอาจารย์ สัจจาพร สิงหผลิน เป็นผู้ดำเนินการอภิปราย เนื่องจากในระยะนั้นนักศึกษาบางส่วนมีแนวความคิดที่จะล้มล้างวรรณคดีไทย โดยให้เหตุผลว่าวรรณคดีไทยโบราณนั้น รับใช้ชนชั้นศักดินาไม่ได้รับใช้ประชาชนซึ่งหมายถึงชาวไร่ ชาวนา กรรมกรผู้ยากไร้ ซึ่งจะได้ให้รายละเอียดอีกครั้งหนึ่ง การอภิปรายครั้งนี้มีการอภิปรายกันที่หอประชุมมธ. โดยมีนักศึกษาที่เข้าไปฟังส่วนใหญ่เป็นชั้นปีที่ ๑ จะมีพวกนักศึกษารุ่นพี่เข้าไปเป็นหน้าม้าโห่ฮาป่าในขณะที่ผู้อภิปรายได้อภิปรายไม่เป็นที่พอใจของพวกนักศึกษา โดยเฉพาะนาง วิมล หรือ ทมยันตี ได้อธิบายถึงความหมายที่แท้จริงของ "ศักดินา"ว่าหมายถึงการปรับไหมตามศักดิ์ของขุนนางสมัยโบราณ เช่น ขุนนางผู้ถือศักดินา เวลากระทำผิดจะต้องถูกปรับไหมมีมูลค่าเท่ากับจำนวนที่นาที่ถืออยู่ ยิ่งถ้าถือนามากจะต้องถูกปรับมาก การอภิปรายเช่นนี้เป็นการเปิดเผยความจริงของศัพท์คำนี้เป็นความหมายที่ตรงกันข้ามกับความหมายที่นักศึกษาฝ่ายซ้ายได้มอมเมาให้กับนักศึกษารุ่นน้อง ว่าหมายถึงชนชั้นปกครอง ตลอดจนขุนนาง เชื้อพระวงศ์ องค์พระมหากษัตริย์ ซึ่งถือว่าเป็นชนชั้นที่อยู่คนละชั้นกับประชาชน ส่วนอีกคนหนึ่งได้แก่สอง เต็มศิริ ได้อภิปรายว่า คนโบราณ ใช้วรรณคดีเป็นเครื่องเชื่อมระหว่างผู้ใหญ่กับเด็กให้เกิดความสนิทสนมเป็นกันเองระหว่างผู้ใหญ่กับเด็ก ทำให้ไม่เกิดช่องว่างระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่สมัยนี้ซึ่งไม่ได้มีการให้อ่านวรรณคดีให้ฟังกันเลย

(๕๕๐,๐๐๐ ผ. โรงพมพตำรวจ ม.ค. ๒๕๑๘)

ใบต่อคำให้การ ของนางสาว ราตรี ธันวารชร พยาน แผ่นที่ ๔

เพราะฉะนั้นวรรณคดีเป็นของที่มีค่าไม่ควรจะทำลาย ทั้งวรรณคดียังเป็นเอกสารที่บันทึกเหตุการณ์ในอดีต สะท้อนให้เห็นว่าลักษณะสังคมในสมัยอดีตของไทยเป็นอย่างไร เป็นหลักฐานที่บันทึกถึงประเพณีวัฒนธรรมของไทย ดังนั้นผู้อภิปรายในวันนั้นก็สรุปได้ว่า วรรณกรรมมีประโยชน์ไม่ควรจะทำลาย ระยะนี้เองชุมนุมวรรณศิลป์ของมธ. ได้จัดนิทรรศการจะเป็นชื่ออะไรข้าฯจำไม่ได้ แต่ในโปสเตอร์ที่เขียน ได้หยิบยกเอาแต่ส่วนที่ไม่ดีของวรรณคดี โดยพยายามที่จะสะท้อนให้เห็นว่าส่วนที่หยิบเอามานั้นอนาจาร เช่นในวรรณคดีเรื่อง ลิลิตพระลอ ตอนนายแก้ว นาย ชวัญ เล่นชู้กับนาง รื่น นาง โรย เป็นต้น และนักศึกษาที่เข้าร่วมชุมนุมในวันนั้นซึ่งข้าฯไม่ทราบว่าชื่ออะไร แต่คงจะไม่ใช่นักศึกษาปีที่ ๑ ได้ตั้งปัญหาถามผู้อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งทางนาง วิมล หรือ หมยันตี ได้ตอบว่า สิ่งที่ถามมานั้นที่จริงเป็นของที่มีสุนทรียะ ถ้าคนที่มองมีจิตใจงามและเห็นคุณค่าเกี่ยวกับศิลปะ แต่ถ้าคนจิตใจไม่งามก็จะมองเห็นเป็นเรื่องอนาจาร นักศึกษาเมื่อได้ฟังคำตอบก็ไม่พอใจได้มีการโห่อาป่าในทันที และจะมีพวกนักศึกษาถามอีก แต่เวลาไม่อำนวยให้ การอภิปรายจึงสิ้นสุดลง ภายหลังจากอภิปรายเสร็จสิ้นแล้ว พวกนักศึกษาที่ไม่พอใจก็มาล้อมนาง วิมล หรือ หมยันตี นจ. เต็มศิริ อาจารย์ สัจจาพร ที่หลังเวที ข้าฯก็ได้ขึ้นไปหาอาจารย์ สัจจาพร พร้อมกับนักศึกษาด้วย และได้ถูกนาย ฉัตรชัย เหมบัณฑิตย์ นักศึกษาปีที่ ๒ คณะเศรษฐศาสตร์ในขณะนั้น และชี้หน้าข้าฯว่า " สาขาภาษาไทย เอาคะแนนเพียง ๑๐ คะแนนมาล่อนักศึกษาปีที่ ๑ เพื่อมามอมเมาความคิด" ซึ่งข้าฯได้พยายามจะชี้แจง แต่นาย ฉัตรชัย ไม่ยอมฟัง

ต่อมาในวันที่ ๒๐ ก.พ. ๑๘ พวกนักศึกษาที่ไม่พอใจ คนที่เป็นตัวตั้งตัวตีคือนาย พิเชียร อำนาจวิรประเสริฐ ได้ชักชวนสไตร์ค์ไม่ให้นักศึกษาปีที่ ๑ เข้าห้องสอบในวิชาภาษาไทย โดยจะยื่นข้อเสนอให้ทางสาขาภาษาไทยชี้แจง ถึงสาเหตุที่จัดอภิปรายครั้งนั้น ทำให้ดร.นิอร สนิทวงศ์ คณะบดีศิลปศาสตร์ ถึงกับลาออก ดร. ป๋วย ได้พยายามมายับยั้งแต่ไม่สำเร็จ ในการสไตร์ค์ที่ไม่ยอมเข้าห้องสอบในครั้งนี้ มีพวกนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ขึ้นไปพูดอภิปรายคัดค้านว่าควรจะเข้าห้องสอบก่อน หากข้อสอบลำเอียงแล้ว จึงไม่ต้องสอบ ข้าฯขออธิบายวิชาที่จะเข้าสอบคือวิชาภาษาไทยของข้าฯเองที่เป็นผู้สอน ทางสาขาต้องการทดสอบความเข้าใจ ความจำ และความคิดของนักศึกษาในการฟังอภิปรายครั้งนี้ โดยข้อสอบแบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งจะเป็นคำถามว่าผู้อภิปรายผู้นี้พูดว่าอะไร และเขามีความเห็นเกี่ยวกับผู้อภิปรายนั้นว่าอย่างไร ซึ่งนักศึกษาอาจจะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้ในการพูดอภิปราย แต่นักศึกษาจะต้องมีเหตุผลในการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยนั้น

สาเหตุที่ทางแผนกภาษาไทยจัดให้การอภิปรายในเรื่อง "วรรณกรรมให้อะไรแก่สังคม" นั้นสืบเนื่องมาจากทางอ.มธ.จัดนิทรรศการจีนแดง ซึ่งมีการปฏิวัติวัฒนธรรม โดยให้ความคิดแก่นักศึกษาและประชาชน และนักศึกษาเริ่มรับแนวความคิดนี้มาจะปฏิวัติวัฒนธรรม และเริ่มมีการชำแหละวรรณคดีของไทยหลักสูตรโดยเฉพาะอย่างยิ่งวรรณคดีของไทย ในระยะนี้ได้มีการเชิญผู้มีความรู้ซึ่งเป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัยมาอภิปรายทางวิทยุกรมประชาสัมพันธ์บ้าง หอประชุมอื่นๆบ้าง ประกอบกับพวกที่อภิปรายดังกล่าวได้เขียนหนังสือ เช่นนาง ชลธิรา กลัดอยู่ ได้เขียนวรรณคดีของปวงชนขึ้น วิเคราะห์เรื่องไตรภูมิพระร่วงในแง่คุณค่าในเชิงวิทยาการ เรื่องเพศ รากฐานของอุดมการ เรื่องการ เมืองของไทย

ซึ่งเป็นการเอาเรื่องการเมืองเข้ามาในวรรณคดี และยกเป็นความคิดให้เด็กเริ่มคิดว่า กษัตริย์สมัยก่อนตั้งแต่สมัยสุโขทัย ใช้ศาสนาเป็นฐานของการเมืองเป็นต้นมา นอกจากนั้นก็ได้วิเคราะห์สุนทรียภาพในลิลิตพระลอ และวิเคราะห์กวีนิพนธ์ของนาย ฝี และวิเคราะห์วิวัฒนาการร้อยกรองของ จิตร ภูมิศักดิ์ และร้อยกรองของมวลชน ซึ่งจัดเป็นกระจกเงาความคิดของคนรุ่นใหม่ ในวรรณกรรม ๓ ชิ้นหลังนี้ ผู้เขียนได้ยกเอาสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนทางภาคอีสานว่ามีแต่ความแร้นแค้น และปลุกให้ประชาชนลุกขึ้นต่อสู้เพื่อมวลชน และในระยะนี้ก็เริ่มมีเพลงของนาย จิตร ภูมิศักดิ์ ซึ่งเป็นเพลงปลุกระดมของคอมมิวนิสต์ ซึ่งศูนย์นิสิตฯนำวงดนตรีนำวงดนตรีไปแสดงในที่ที่มีการชุมนุมกันอยู่ เช่นเพลงคนกับควาย มาร์ชชาวนาไทย ศักดิ์ศรีของแรงงาน เป็นต้น พวกนักศึกษาฝ่ายซ้ายเริ่มตื่นตัวและนิยมวรรณกรรมรุ่นใหม่ของนาย จิตร ภูมิศักดิ์ นาย ศรีบูรพา ซึ่งได้รับคำยกย่องจากนักศึกษาและนักวิชาการฝ่ายซ้ายว่าเป็นวรรณกรรมของปวงชน ทำให้นักศึกษาฝ่ายซ้ายมีความคิดที่จะล้มเลิกวรรณคดีไทย โดยให้ความคิดว่าควรจะเก็บวรรณคดีเก่าๆเข้าไปไว้ในพิพิธภัณฑ์ ในฐานะที่ข้าฯเป็นอาจารย์สอนภาษาไทยในสาขานี้ มองเห็นว่านักศึกษาชักนิยมชมชอบไปในทางที่ไม่ถูกต้องโดยไปนิยมวรรณกรรม บทความ บทเพลง ของสังคมนิยม และคิดจะทำลายวรรณกรรม วรรณคดี จารีตประเพณีอันดีงามของไทยเราเสีย จึงหาอุบายในการที่จะดึงแนวความคิดของนักศึกษาที่เป็นลูกศิษย์กลับคืนมาในทางถูกต้อง หากจะปฏิบัติด้วยตนเอง นักศึกษาฝ่ายซ้ายก็และนักศึกษาทั้งหมดก็จะไม่เชื่อฟัง จึงได้หาทางให้บุคคลภายนอกซึ่งมีความรู้ยาอภิปรายเกี่ยวกับเรื่อง วรรณกรรมให้อะไรแก่สังคม เพื่อเน้นคุณค่าของวรรณคดีไทยดังที่ได้ให้การไว้แล้ว และก็ได้เกิดเป็นเรื่องราวสไตร์ค์กันขึ้นมาดังกล่าวแล้วข้างต้น

ในวันนี้(๑๔ พ.ย. ๑๙) ข้าฯยังให้การไม่หมด ยังจะต้องให้การอีกมาก จึงขอยุติคำให้การไว้แต่เพียงเท่านี้ก่อน จะได้ให้การเพิ่มเติมต่อไปในวันหลัง

อ่านให้ฟังแล้วรับว่าถูกต้อง

ลงชื่อ	[signature]	พยาน
"	ศอ.ต.อ.	สอบสวน
"	ร.ต.อ.	พิมพ์-อ่าน

(๕๕๐,๐๐๐ ผ. โรงพิมพ์ตำรวจ ม.ค. ๒๕๑๙)

46 89/57
886

ใบต่อคำให้การ ของนางสาว ราตรี ธันวารชร พยาน แผ่นที่ ๔

กองบัญชาการตำรวจนครบาล

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๙

วันนี้(๑๕ พ.ย.๑๙) พนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนข้าฯเพิ่มเติมต่อจากวันที่ ๑๔ พ.ย.๑๙ ต่อหน้า พ.ต.อ. ปราโมทย์ กุลนิติ รองผบก.น.๒ โดยข้าฯปฏิญาณตนแล้ว ขอให้ถ้อยคำต่อหน้าพนักงานสอบสวนด้วยความสัตย์จริงโดยตลอดดังต่อไปนี้

ภายหลังจากที่กลุ่มนักศึกษาได้กอการสไตร์คขึ้นในมธ.แล้ว ข้าฯและอาจารย์อีกหลายคนในมธ.เริ่มมีความรู้สึกว่าจะต้องมีอะไรหนุนหลังอยู่เบื้องหลังนักศึกษา และผู้ที่หนุนหลังอยู่นั้นจะต้องคิดร้ายต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ อย่างแน่นอน ข้าฯกับพวกอาจารย์ก็คิดว่ากลุ่มที่จะต่อต้าน ก็ได้พบว่ามีกลุ่มที่ต่อต้านคือกลุ่มนวพล และข้าฯได้ไปฟังกลุ่มนวพลสร้างแกนประชาชนเพื่อความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เมื่อวันที่เสาร์-อาทิตย์ที่ ๒๒- ๒๓ เม.ย. ๒๕๑๙ ที่โรงเรียนอัมพวาพาณิชการ จังหวัด นนทบุรี และเมื่อข้าฯได้ไปฟังแล้ว ก็ทราบว่าเป็นกลุ่มที่ทำงานเพื่อชาติจริงๆ อีกทั้งเป็นประโยชน์ต่อชาติบ้านเมืองด้วย เพราะกลุ่มดังกล่าวให้ปัญหาแก่ประชาชนโดยชี้ให้เห็นปัญหาของบ้านเมืองในขณะนั้นว่า ประชาชนชาวไทยควรจะปฏิบัติตัวอย่างไร และที่สำคัญก็คือชี้ให้เห็นว่าชาติจะมั่นคงได้นั้น การเมือง เศรษฐกิจ สังคม การป้องกันประเทศ และการต่างประเทศ จะต้องมีความมั่นคงด้วย และให้ความรู้ในแต่ละด้านว่าเป็นอย่างไร มีความสัมพันธ์กันอย่างไร เนื่องจากฝ่ายซ้ายปลุกระดมจะยกเอาแต่ปัญหาในเรื่องความยากไร้มาเป็นปัญหาในการโจมตีเพียงอย่างเดียว และที่สำคัญที่สุดก็คือให้ความรู้และเปรียบเทียบระบอบประชาธิปไตยว่าเป็นอย่างไร และชี้ให้เห็นระบบเศรษฐกิจต่างๆว่าเป็นอย่างไร แต่ละระบบว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร คือระบบทุนนิยม สังคมนิยม และแบบคอมมิวนิสต์ อีกทั้งได้ชี้ให้เห็นภัยของชาติที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์จะสร้างความวุ่นวายให้กับบ้านเมือง โดยใช้นักศึกษา กรรมการ ให้ก่อความวุ่นวายให้กับบ้านเมือง ซึ่งบุคคลที่หนุนหลังพวกนักศึกษา และกรรมกรต่างหากที่เป็นภัยต่อชาติ เมื่อข้าฯได้สังการพูดแล้วก็ยิ่งเกิดความมั่นใจว่า กลุ่มนวพล นี้เป็นกลุ่มที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติจริงๆ เนื่องจากวิทยุยานอนได้ออกข่าวโจมตีกลุ่มนี้มาก และในระยะนี้เองข้าฯได้ติดตามพวก นวพล ไปสังเกตุการณ์และให้ความรู้แก่ประชาชนในต่างจังหวัดหลายจังหวัด เช่นที่เชียงใหม่ และจังหวัดอื่นๆอีกหลายแห่ง แต่จังหวัดที่มีการต่อต้านกลุ่มนวพล คือที่จังหวัด นครราชสีมา กับจังหวัด ราชบุรี โดยเฉพาะที่จังหวัด นครราชสีมา จากกลุ่มของนายแพทย์ เลิศ ไม่ทราบนามสกุล ซึ่งในกลุ่มต่อต้านนี้มีพวกฝ่ายซ้ายเข้ามารวมอยู่ด้วย โดยสังเกตเห็นมีอดีตผู้พิพากษาคนหนึ่งที่รายกระโปรงมีรูปร่อนกับเคียวอยู่ด้วย(ปีก) นอกจากกลุ่มต่อต้านแล้วยังมีสื่อสารมวลชนที่ทำการต่อต้านอยู่ด้วย ซึ่งได้แก่หนังสือพิมพ์ ประชาชาติ ประชาธิปไตย และ อธิปัตย์ ซึ่งหนังสือพิมพ์เหล่านี้เมื่อเสนอข่าวจะโจมตีเฉพาะกลุ่มนวพลเท่านั้น และบิดเบือนข้อเท็จจริงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งในระยะหลังได้มีหนังสือพิมพ์อีกฉบับหนึ่งที่โจมตีคือ จัตุรัส และทำให้ข้าฯเห็นการทำงานแยบประสานงานกันของฝ่ายซ้าย และรับช่วงกัน ข่าวสาร บทความ ความคิดในบทความจากหนังสือพิมพ์ประชาธิปไตย ประชาชาติ อธิปัตย์ และจัตุรัส จะมีการรับช่วงกันไป และพวกนักศึกษาจะรับช่วยเอามาจากศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาฯ และ

8589

ออกมาเป็นโปสเตอร์ติดอยู่ในมธ. อาจารย์ผู้ใดที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับกลุ่มนี้แล้วจะต้องถูกหนังสือพิมพ์ อธิปัตย์ โจมตี และหนังสือพิมพ์ภายในมหาวิทยาลัยของนักศึกษาฝ่ายขวาก็จะโจมตีตาม ในระยะแรกอาจารย์ สัจจาพร สิงหเสนี ก็ถูกโจมตี จากหนังสือพิมพ์อธิปัตย์ กับหนังสือพิมพ์ภายในมหาวิทยาลัยของพวกนักศึกษาฝ่ายขวา เมื่อประมาณต้นเดือน มิ.ย. ๒๕๑๙ ดร. ป่วย อึ้งภากรณ์ อธิการบดี ได้รอพบอาจารย์แผนกภาษาไทย เพื่อรับประทานอาหารกลางวัน ซึ่งในความคิดของพวกนักศึกษาฝ่ายขวาแล้วเห็นว่าเป็นพวกขวาทั้งหมด ทางดร. ป่วย ได้เชิญพวกอาจารย์แผนกภาษาไทย ไปรับประทานอาหารกลางวันที่ห้องประชุมรองมหาวิทยาลัยฝ่ายซ้ายตึกโดม โดยมีอาจารย์ฝ่ายภาษาไทยเข้าไปร่วมด้วยประมาณ ๑๔ คน และมีอาจารย์ เสน่ห์ จามริก อาจารย์ บันลือ พงจันทร์ เข้าร่วมด้วย ในระหว่างการรับประทานอาหารกันนี้ ได้เริ่มพูดปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษา โดยอาจารย์ภาษาไทยเป็นผู้พูดได้พูดเกี่ยวกับนักศึกษาว่า นักศึกษาเริ่มมีความคิดในด้านการพูด และเขียน เกี่ยวกับผู้ปกครองประเทศว่า ผู้ปกครองประเทศกดขี่ข่มเหงประชาชน ในด้านความสามัคคีก็จะต้องมีกรรมกรและชาวนาผู้ยากไร้เท่านั้นที่จะต้องสามัคคีกันเพื่อต่อสู้ผู้ที่กดขี่ และขอร้องให้ทางผู้บริหารมหาวิทยาลัยโดยทางฝ่ายอาจารย์จะช่วยครึ่งหนึ่ง ทางผู้บริหารมหาวิทยาลัยจะต้องช่วยอีกครึ่งหนึ่ง เพื่อช่วยกันแก้ไขความคิดของนักศึกษาให้ถูกต้องเพื่อเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติอย่างแท้จริง อาจารย์ เสน่ห์ จามริกได้ตอบว่า การที่ปล่อยให้นักศึกษากระทำเช่นนี้เป็นการดีแล้ว การที่นักศึกษามีความคิดอิสระวิตถาร เช่นนี้ก็เป็นการดีแล้ว แต่ข้าพเจ้ากับพวกอาจารย์เห็นว่าเป็นการไม่ถูกต้อง ควรจะต้องดึงนักศึกษาให้มีความคิดในทางที่ถูกที่ควรโดยการรั้งเอาไว้บ้าง ในขณะเดียวกันนั้น ข้าพเจ้ากับพวกได้แปลกใจที่ดร. ป่วย ได้พูดถึงนาย เทอดภูมิ/เทอดภูมิ/ เทอดภูมิ ใจดี ซึ่งเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าเป็นนักปฏิกระดมของพวกกรรมกรฝ่ายซ้าย โดยพูดทำนองว่า " นาย เทอดภูมิ เป็นลูกนาย เสน่ห์ จามริก และนาย เสน่ห์ เป็นลูกผม ฉะนั้น นาย เทอดภูมิ ก็เป็นหลานผม" ข้าพเจ้าและอาจารย์ที่สอนภาษาไทย ก็นำเอามาวิจารณ์กันว่า จะเป็นไปได้หรือไม่ ที่การก่อการสไตร์ค์ของพวกกรรมกรที่เกิดขึ้นในขณะนั้นเช่นที่โรงแรมรัตนโกสินทร์ ที่โรงงานแสตนดาร์ดการ์เมนต์ นาย เทอดภูมิ จะเป็นผู้ที่มารับความคิดจาก อาจารย์ เสน่ห์ และอาจารย์ เสน่ห์ ก็มารับความคิดจาก ดร. ป่วย และนาย เทอดภูมิ ก็รับเอาความคิดนี้ไปก่อความวุ่นวายให้กับประเทศชาติ ต่อมาประมาณปลายเดือน มิ.ย. ๒๕๑๙ ดร.ป่วย ได้ประชุมกับรองอธิการบดีและอาจารย์รองมหาวิทยาลัยฯทั้งหมด ในระหว่างที่ประชุมกันนั้นได้มีอาจารย์ผู้หนึ่งเสนอความเห็นว่าในมหาวิทยาลัยฯควรจะเป็นกลาง ดร. ป่วย ก็ตอบว่า " ความเป็นกลางไม่มี หากไม่ซ้ายก็ต้องขวา ให้เลือกเอาข้างใดข้างหนึ่ง" ซึ่งเมื่ออาจารย์ทั้งหลายได้ฟังแล้วก็เกิดความคิดว่าจะเป็นซ้ายหรือขวาดี ส่วนตัวข้าพเจ้ามีความคิดว่าการที่ใครก็ตามพูดถึงเรื่องซ้ายและขวานี้ เป็นการเริ่มแบ่งประชาชนออกจากกัน และข้าพเจ้ามีความคิดว่าจะเป็นฝ่ายขวา เพื่อรักษาไว้ ซึ่งชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ในระยะนั้น นาย เสกสรรค์ ประเสริฐกุล ได้ตั้งสหพันธ์ชาวไร่ชาวนาขึ้น โดยมีที่ทำการอยู่ที่ตึกโดม ของมธ. และมีพวกหัวหน้าชาวไร่ชาวนา จะเป็นใครบ้างข้าพเจ้าไม่ทราบและเข้ามาประชุมกันที่มธ. โดยสหพันธ์ดังกล่าวตั้งขึ้นมา/ขึ้น/ เมื่อประมาณปลายเดือนมิ.ย. ๒๕๑๙ ในระยะนั้นเอง ที่ข้าวสารขึ้นราคา ตลอดจนที่นารองชาวไร่ชาวนาที่นำเอาไปจำนองเอาไว้ถูกผู้รับจำนองเอาไว้โกงเอาไป ได้มีพวกชาวนา ชาวไร่ พากันเดินขบวนเข้ามาในกรุงเทพฯ นาย เสกสรรค์ ได้

47 3674
90 4

ถือโอกาสชักชวนชาวไร่ชาวนาให้ร่วมชุมนุมกันในมช.และที่สนามหลวง(ภายหลัง) พร้อมกับชักชวนให้ชาวไร่ชาวนาเผาบัตรประจำตัวประชาชนกัน และยุให้เข้าป่าต่อสู้กับรัฐบาล เมื่อรัฐบาลไม่สามารถช่วยเหลือได้ ในระยะนี้เองมีข่าวการฆ่าผู้นำชาวนาตามจังหวัดต่างๆโดยเฉพาะทางภาคเหนือ กับภาคอีสาน จุดที่ทำให้ระเบิดขึ้นก็คือการตายของนาย อินถา สีบุญเรือง ซึ่งมีหนังสือพิมพ์ฝ่ายขวาโจมตีว่าเป็นไฝผน "ขวาพิฆาตซ้าย" พร้อมกับบอกว่าเป็นฝีมือของกลุ่มนวพล ในมช.ก็มีโปสเตอร์กำแพงข่าวเสนอรายละเอียดการตายของผู้นำชายนาเหล่านี้ พร้อมทั้งโจมตีรัฐบาลที่ไม่สามารถจะจับกุมตัวฆาตกรได้ ตัวข้าฯได้ไปเดินดูโปสเตอร์ที่มช. เห็นโปสเตอร์เป็นรูปมือประชาชนชูปืน และมีเปื้อนเลือด พร้อมทั้งเขียนชี้นำให้ประชาชนลุกขึ้นมาต่อสู้เอง เมื่อรัฐบาลไม่สามารถที่จะจัดการให้ได้

อนึ่ง ในระยะนั้นนาย เสกสรรค์ ประเสริฐกุล เริ่มเข้าไปมีบทบาทในโรงเรียนต่างๆโดยไปให้ความคิดแก่นักเรียนในโรงเรียนให้ตั้งสภานักเรียนขึ้น และพยายามไม่ให้อาจารย์เข้าไปมีบทบาทในกิจกรรมของนักเรียน และจัดตั้งเป็นศูนย์กลางนักเรียนแห่งประเทศไทยขึ้น และเข้าไปประชุมกันในมช. ขณะนี้ข้าฯได้มีโอกาสพบปะกับนาย ทรงเดช ขัมเจริญสุข นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ โรงเรียนวัดเบญจมบพิตร เข้ามาปรารภว่าอยากจะเข้าไปทำงานในศูนย์กลางนักเรียนแห่งประเทศไทย ซึ่งทางเป็กครองของนาย ทรงเดช ไม่อยากจะให้เข้าไป ข้าฯเห็นว่าไม่ควรที่จะห้ามเพราะเห็นว่าเด็กในวัยนี้ยิ่งห้ามจะยิ่งยุ แต่เด็กจะต้องเป็นตัวของตัวเอง ต้องมีความรักในอุดมการ รักสถาบันของประเทศทั้ง ๓ สถาบัน คือชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ข้าฯก็ให้นาย ทรงเดช เข้าไปศึกษา เมื่อข้าฯไปแล้วนาย ทรงเดช เขียนเรื่องมาเล่าให้ข้าฯฟังเป็นระยะๆว่าเข้าไปทำงานที่ศึกโดมในมช. ได้พบปะกับนาย เสกสรรค์ และนาย ธีรยุทธ และพวกนักศึกษารุ่นพี่ๆแต่จะเป็นใครบ้างจำชื่อไม่ได้ พวกนักศึกษาเหล่านี้ทำงานกันอย่างเข้มแข็ง และได้เข้ามาคุยกันพร้อมทั้งสอดใส่ความคิดในอุดมการเข้าไป ตลอดจนมีการฉีกให้ดูถูกด้วยการใช้ไม้โครโฟนด้วย ปรากฏว่านาย ทรงเดช เริ่มมาบอกให้ข้าฯทราบว่าเพลงชาติไทย ก็ไม่ได้ร้องกัน รวมทั้งในมช.ขณะนั้นเพลงชาติไทย จากการที่มีคำร้องเปลี่ยนมาเป็นใช้ดนตรีเพียงอย่างเดียว และศาสนาก็ไม่ใช่นับถือ เนื่องจากเป็นสิ่งที่สมงาย ไม่ให้มีการสวดมนต์ สิ่งเหล่านี้ได้รับการชี้นำจากพวกนักศึกษารุ่นพี่ (ประจวบกับในขณะนั้นทางมช.มีการจัดนิทรรศการฝ่ายตัดศาสนาที่ได้ศึกเศรษฐศาสตร์) ข้าฯได้ไปดูนิทรรศการด้วย(ที่ชั้น๗) เมื่อดูแบบผิวเผินแล้วจะเห็นเป็นการดีเพราะเป็นการดูศาสนาให้เข้าถึงแก่น แต่เมื่อได้ดูอย่างลึกซึ้งจะเห็นว่าโจมตีพุทธศาสนาเป็นสิ่งที่งมงาย หลอกลวง เพลงสรรเสริญพระบารมี ก็จะไม่มีการร้องกัน ใครก็ตามที่พูดถึงเรื่องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ก็จะถูกว่าเป็นคนโบราณ มีความคิดล้าหลัง คนที่ก้าวหน้า หรือคนรุ่นใหม่จะต้องมีความคิดเห็นแก่ความยากไร้ของประชาชน จะต้องฟังเพลงคนกับควาย จะต้องอ่านหนังสือของ จิตร ภูมิศักดิ์ จะต้องอ่านอ่านหนังสือของ ศรีบูรพา นับถือ เหมาเจ๋อตง เชกูวารา โฮจิมินห์ และจะต้องท่องคำขวัญที่ว่า "เมื่อฟ้าสีทองย่องอำไพ ประชาชนจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน" ซึ่งคำขวัญอันนี้เป็นของเหมาเจ๋อตง นอย จิตร ภูมิศักดิ์ ได้แปลออกมา ในระยะนั้นชวัญใจของพวกใหม่ๆก็คือ/ความคิดใหม่ๆก็คือ นาย อุทธ อาภาภิรมย์ อดีตบรรณาธิการ นิตยสารสังคมศาสตร์ นาย เสถียร จันทิมาธร นาย ยอดธง ทัพทิวไม้ นาย วิสา คัญทัพ ฯลฯ

87 91

ตัวที่ชูโรงของศูนย์กลางนักเรียนแห่งประเทศไทย ก็คือนาย ธงชัย วินิจกุล นักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบ วิทยาลัย นอกจากนี้ก็มีนาย มงคล หุดายน ซึ่งขณะนี้เป็นนักศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ นาย ธงชัย นั้นอดีตเป็นประธานศูนย์กลางนักเรียนแห่งประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๔ และนาย มงคล เป็นประธานศูนย์กลางนักเรียนฯ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕

อนึ่ง เมื่อประมาณเดือน พ.ค. ๒๕๑๔ ศูนย์กลางนักเรียนแห่งประเทศไทยได้รัดนิทรรศการโฉมหน้าการศึกษาไทย ขึ้น ที่ใดข้าฯจำไม่ได้ โดยมีจุดมุ่งหมายและเจตนาย ที่จะปลูกฝังความคิดของเหล่าเยาวชนไทยว่า การศึกษาแต่เดิมนั้นได้ถูกชนชั้นปกครองใช้เป็นเครื่องมือมอมเมาประชาชนให้ไม่สนใจการเมือง อันเป็นการปิดหูปิดตานักเรียน และเน้นให้เรียนไปเพื่อกดขี่ประชาชนประการหนึ่ง และการศึกษาเดิมนั้นไม่เป็นประชาธิปไตย ถึงกันการแสดงออกในด้านความคิดของนักเรียน และขัดขวางการทำงานของนักเรียน พยายามปราบปรามนักเรียนที่ลุกขึ้นมาเรียกร้องว่าเป็นธรรมประการที่สอง ประการที่สาม การศึกษาตามหลักสูตรเดิมก็ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงในสังคม เมื่อเรียนไปแล้วก็ไม่สามารถรับใช้ประชาชนได้ มีแต่เรียนไปเพื่อรับใช้ชนชั้นปกครอง ประการที่สี่ การศึกษาตามระบบเดิมไม่เป็นวิทยาศาสตร์ เน้นให้เชื่อเรื่องโชคชะตาราศี ปลูกฝังทัศนะยอมจำนน ไม่กล้าลุกขึ้นมาต่อสู้เรียกร้องว่าเป็นธรรม และปัจจุบันอำนาจรัฐตกเป็นของกลุ่มทุนศึกและศักดินา ทุนนิยมรับใช้วัฒนธรรมนิยมอเมริกา การศึกษาก็ตกเป็นเครื่องมือของชนชั้นปกครองที่สร้างขึ้นมาเพื่อรับใช้พวกมัน ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นและเป็นภาระหน้าที่ของประชาชนที่จะต้องลุกขึ้นมาต่อสู้เรียกร้อง และสร้างระบบการศึกษาที่จะเป็นไปเพื่อประชาชน แต่ในเมื่ออำนาจรัฐยังไม่ตกเป็นของประชาชน แน่นอนระบบการศึกษาที่เป็นของประชาชน ย่อมไม่ได้รับการเหลียวแลจากชนชั้นปกครอง มีแต่ช่วงชิงต่อสู้เอาอำนาจรัฐมาเป็นของประชาชนเท่านั้น ระบบการศึกษาที่เป็นของประชาชนจะเกิดขึ้นมีหนทางเดียวเท่านั้น ทางอื่นเป็นไปไม่ได้ และวิธีการต่อสู้ต่อชนชั้นปกครองนั้น มีลักษณะเป็น ๓ ประสาน ระหว่าง กรรมกร ชาวนา และนักเรียนนิสิตนักศึกษา เพื่อจะสั่นคลอนอำนาจรัฐของชนชั้นปกครองอย่างรุนแรง ดังนั้น นิทรรศการโฉมหน้าการศึกษาไทยที่จัดขึ้นมานี้ ก็มีการชำแหละหลักสูตรอันอัปยศการศึกษา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการเปิดโปงความเหลวแหลกของชนชั้นปกครอง และโฆษณาสัจจะธรรมของฝ่ายซ้ายในหมู่ประชาชน ทั้งนี้เพื่อสะสมกำลังของประชาชนร่วมกันโค่นล้มสังคมและชนชั้นที่กดขี่ เพื่อสร้างสรรสังคมที่เป็นธรรมที่ไม่มีการกดขี่ขึ้นมา และได้เน้นว่าจะสร้างการศึกษาใหม่เพื่อเป็นของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน เอกสารที่อ้างถึงคือเอกสารการชำแหละหลักสูตรและหลักสูตร ในระยะนี้เองพวกนักเรียนนิสิต นักศึกษาก็ได้ความคิด ในทางที่จะไม่พูดถึงสถาบันของชาติทั้ง ๓ สถาบัน คือชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ จากการที่ข้าฯได้รู้จากนาย ทรงเดช นี้เอง ทำให้รู้ว่ามีการประสานกันระหว่างนิสิตนักศึกษา นักเรียน กรรมกร ชาวไร่ ชาวนา ในระยะนี้เองก็เกิดมีสหภาพแรงงานขึ้นด้วย และก่อให้เกิดการสไตร์คขึ้นในรัฐวิสาหกิจต่างๆ และได้มีการสไตร์คขึ้นครั้งแรกขึ้นในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เมื่อวันที่ ๙ ก.ค. ๑๙ เกี่ยวกับเรื่องนายอินถา สีมูลเรือง ถูกฆ่าตาย โดยเรียกร้องให้รัฐบาลจับกุมตัวฆาตกรที่ฆ่านายอินถาให้ได้ และได้มีการปลุกระดมออกไปต่างจังหวัดด้วย เพื่อจะให้ชาวนาชาวไร่ลุกขึ้นมาต่อสู้ด้วย แต่ปรากฏว่ามีกลุ่มต่อต้านคือกลุ่มนาวพล ได้ออกไปชี้แจง/แจงให้ชาวนาชาวไร่ทราบอยู่ก่อนแล้ว จึงไม่ค่อยมีใครสนับสนุนในการปลุกระดมครั้งนั้น เพราะรู้แล้ว

ใบต่อคำให้การ ของ นางสาว ราตรี ธันวารชร พยาน แผ่นที่ ๒

เมื่อประมาณกลางเดือน ก.ค. ๒๕๑๘ ประเทศลาว และเขมร ถูกฝ่ายคอมมิวนิสต์เข้ายึดครอง มีพวกลาว และเขมร หลบหนีภัยเข้ามาในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก ซึ่งข้าฯได้ไปเยี่ยมพวกอพยพเหล่านี้ที่จังหวัด สุรินทร์ ด้วย เมื่อวันที่ ๒๗ ก.ค. ๒๕๑๘ โดยไปเยี่ยมพวกเขมรอพยพโดยติดตามพวกนวพลไปสร้างความเข้าใจกับประชาชนที่จังหวัดดังกล่าวแล้ว และได้ไปสนทนากับคนทุกอาชีพของเขมร จึงได้ทราบว่าพวกคอมมิวนิสต์ได้เข้าไปในเขมรแล้ว และเมื่อข้ามาแล้วพวกคอมมิวนิสต์ก็มีการจับครอบครัวของชนชั้นปกครองไปฆ่า มีการเอาพวกคนหนุ่มสาวแยกกันออกไป เมื่อข้าฯได้ทราบเหตุการณ์แล้ว ก็ได้ทราบว่าภัยคอมมิวนิสต์มีจริง และคืบคลานเข้ามาใกล้แล้ว คนที่เข้ามามีบทบาทในเขมรก็คือพวกญวน อีกทั้งได้อ่านเอกสารอันเป็นเจตนารมย์ของอานอย ก็คือจะเข้ามายึดเอา ๑๖ จังหวัดทางภาคอีสาน ข้าฯก็ยิ่งมองเห็นภัยของประเทศมากขึ้น และข้าฯได้ไปชี้แจ้งให้พวกนักศึกษาทราบ แต่นักศึกษาบางพวกกลับว่าพวกที่หลบหนีออกมานั้นเป็นพวกที่ขี้เกียจจึงต้องหลบหนีเข้ามา และพวกนักศึกษาคือกลุ่มนักศึกษา ๔ กลุ่มจาก ๓ สถาบัน ได้แก่ชมรมรัฐศึกษาของจุฬาฯ ชมรมรัฐศึกษาของมหิดล และชมรมรัฐศาสตร์กับนิติศึกษาของธรรมศาสตร์ ได้จัดนิทรรศการชัยชนะของประชาชนอินโดจีน ขึ้นณ.หอประชุมใหญ่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และในนิทรรศการดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะ

๑. ชี้ภัยร้ายของการครอบงำและแทรกแซงของจักรพรรดินิยมอเมริการ

๒. สรุปบทเรียนการต่อสู้ของประชาชนอินโดจีน

๓. ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศไทยกับกลุ่มประเทศอินโดจีน

เมื่อข้าฯมองเห็นวัตถุประสงค์ของการจัดนิทรรศการทำให้รู้สึกว่าได้มีอิทธิพลของชาวต่างประเทศ คือญวน กับรัสเซียเริ่มเข้ามามีบทบาทกับพวกนักเรียน นักศึกษา ที่เป็นฝ่ายซ้าย เพราะเท่าที่ข้าฯได้ไปประสพด้วยตนเองว่าเหตุที่ลาวและเขมรแตกนั้นก็เป็นเพราะพวกคอมมิวนิสต์ และเหตุที่ลาวแตกและเขมรแตกก็เพราะได้ขับไล่พวกอเมริกัน แต่แทนที่นักศึกษาจะได้ตระหนักถึงภัยนี้ กลับไปขับไล่อเมริกันออกไป กล่าวคือไปรับทอดความคิดของพวกคอมมิวนิสต์เข้ามา เพราะเมื่อพิจารณากันจริงๆแล้ว การขับไล่อเมริกันออกไปแล้วจะทำให้เราอยู่โดดเดี่ยว และสมรรถภาพทางกองทัพของเราก็ไม่เข้มแข็งพอ จากการที่ข้าฯได้พูดคุยกับนักศึกษาผู้หนึ่งชื่อนาย ปิยะพันธ์ จำนามสกุลไม่ได้ ซึ่งเดิมเคยเป็นอดีตสส.ของพรรคแนวประชาในมธ. ได้พูดกับข้าฯว่าได้เริ่มมองเห็นว่าพวกนักศึกษาได้เริ่มรับการครอบงำจากอิทธิพลจากชาวต่างประเทศ เช่นพรรคพลังธรรมในมธ. เชิดชูเหมาเจ๋อตุงมาก เพราะได้รับอิทธิพลมาจากคอมมิวนิสต์ จีนแดง ส่วนพรรคแนวประชา ในมธ. ก็เชิดชูเวียตนามเหนือ ยกย่องโฮจิมินท์ ประกอบกับระยะนั้นในมธง ก็มีภาพถ่ายของพวกเหมาเจ๋อตุง โฮจิมินท์ เชกูส่วาร่า เข้าไปเผยแพร่ในมธ. เอกสารที่อ้างอิงคือหนังสือ ชัยชนะของประชาชนในอินโดจีน ซึ่งเป็นเอกสารประกอบในการพิจารณาครั้งนี้

ในวันนี้(๑๕ พ.ย.๑๙) ข้าฯยังให้การไม่หมด ยังจะต้องให้การอีกมาก จึงขอยุติคำให้การไว้เพียงเท่านี้ก่อน จะได้ให้การเพิ่มเติมต่อไปในวันหลัง

อ่านให้ฟังแล้วรับว่าถูกต้อง

ลงชื่อ ราตรี ธันวารชร พยาน

ค. ๓-ต. ๖๗

" พ.ต.อ. สอบสวน

" ร.ต.อ. พิมพ์-อ่าน

89/73

กองบัญชาการตำรวจนครบาล

๑๗ พฤศจิการยน ๒๕๑๙

วันนี้ (๑๗ พ.ย.๑๙) ข้าฯ ขอให้การเพิ่มเติมต่อหน้า พ.ต.อ.ปราโมทย์ กุลนิติ ต่อจากวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๙ โดยข้าฯ ได้สาบาลตัวแล้วขอให้การด้วยความสัตย์จริงดังต่อไปนี้

ประมาณวันที่ ๕ ถึง ๖ สิงหาคม ๒๕๑๙ ขณะนั้นผู้นำชาวนาและนักศึกษาแพทย์ถูกจับกุมที่เขื่องแม่วะ จังหวัดเชียงใหม่ ศูนย์นิสิตนักศึกษาร่วมมือกับ อมช.โดยนายเกรียงกมล เลาหไพโรจน์ ซึ่งเป็นเลขาธิการศูนย์นิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย และนายสมาน เลือดวงศ์หัด นายก อมช.และพวก ก็ได้ประท้วงโดยพยายามสร้างกลุ่มชนเพื่อต่อรองสังฆชาติ เป็นเชิงบังคับต่อรัฐบาล ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ให้ปล่อยผู้ต้องหาทั้ง ๙ คนที่ถูกจับกุม โดยจัดขึ้นในธรรมศาสตร์ โดยกล่าวโจมตีว่าอำนาจรัฐไม่สามารถจะช่วยและคุ้มครองชีวิตประชาชนได้ ข้าฯ และอาจารย์บางส่วนมีความวิตดว่าผู้บริหารในธรรมศาสตร์ได้ปล่อยให้นักศึกษาและประชาชนได้เข้ามาชุมนุมทั้ง ๆ ที่เป็นวันเปิดการศึกษาอยู่ การประท้วงได้เยิ่นเย้อต่อไปอีกถึงวันที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๑๙ ทาง มช.ก็ยังให้มีการเรียนหนังสืออยู่เป็นบางส่วน ทำให้ข้าฯ สังฆชาติ เกิดความคิดว่าทางผู้บริหาร มช.ก็มีส่วนสนับสนุนในการประท้วงครั้งนี้ โดยทาง มช.คือนายเสน่ห์ จามริก ผู้รักษาการแทนอธิการบดี ได้มีการประชุม ณ ห้องประชุมสภามหาวิทยาลัยในวันอังคารที่ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๑๙ ประชุมร่วมกับกลุ่มคณะบดีทุกคณะ และทุกพรรคการเมืองใน มช.และกลุ่มอิสสระต่าง ๆ เหตุที่มีการประชุมเพราะว่าขณะนั้นมีอาจารย์ นักศึกษา ประชาชน และสื่อมวลชนของฝ่ายขวาเริ่มมีความสงสัยว่าการประท้วงครั้งนี้จะถูกกำหนดแนวทางโดยกลุ่มบุคคลภายนอก ซึ่งนายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ ขณะนั้นเป็นสมาชิกสภานักศึกษาปีที่ ๒ ได้ยอมรับว่าในการประท้วงครั้งนั้น อมช. สภานักศึกษา และกลุ่มอิสสระต่าง ๆ ได้ยอมรับให้ศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทยเป็นผู้วางแผนและกำหนดแนวทางในการต่อสู้ ต่อมาประมาณ ๑ อาทิตย์ ข้าฯ ได้ทราบจากอาจารย์ปนัดดา ไกรฤรงค์ ว่าอาจารย์ภัทรภรณ์ ศิริกาญจน ได้บอกว่าการประท้วงครั้งนี้ อาจารย์ เสน่ห์ จามริก เป็นผู้วางแผนให้นายเกรียงกมล เลาหไพโรจน์ เลขาธิการศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย ให้ประท้วงและกำหนดแนวทางในการต่อสู้กับรัฐบาลเพื่อให้ปล่อยผู้ต้องหาทั้ง ๙ คน ข้าฯ สังฆชาติ และพวกและนักศึกษาบางส่วนได้เริ่มเคลื่อนไหวโดยต้องชุมนุมฟื้นฟูธรรมศาสตร์ให้กลับสู่สภาวะปกติ และเริ่มให้นักศึกษาไปขอลายเซ็นจากเพื่อนนักศึกษาที่มีแนวความคิดเหมือนกันคือที่จะให้ มช.กลับเป็นสถานศึกษาจริง ๆ ไม่เกี่ยวข้องกับการเมืองและเอาบุคคลภายนอกเข้ามาทำความวุ่นวายให้กับบ้านเมือง และมีผู้เห็นด้วยประมาณ ๔๐๐ ถึง ๕๐๐ คน การเคลื่อนไหวครั้งนี้เป็นผลให้พวกประท้วงลดความรุนแรงในการประท้วงจากการใช้เครื่องขยายเสียงรบกวนการเรียนลงมาเป็นประท้วงเงียบ ๆ

ในวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๑๙ ได้เกิดกรณีเรือ นปช.ของไทยถูกลาวยิงที่แม่น้ำโขง จังหวัดหนองคาย พรรคแนวร่วมสังคมนิยมโดยนายแคล้ว นรปติ และนายทองปัก เพียงเกษ ได้ให้ข่าวหนังสือพิมพ์เป็นทำนองฝ่ายประเทศไทยไปรังแกประเทศลาว โดยใช้เรือ นปช.ไปรุกรานฝ่ายลาวจนถูกยิง ทางด้าน อมช.โดยนายประสาน สินสวัสดิ์ ผู้รักษาการ นายก อมช.และร่วมมือกับศูนย์นิสิตนักศึกษาฯ ก็เริ่มจัดให้มีการประท้วงขึ้นอีกใน มช.โดยประท้วงในทำนองว่าสังฆชาติ ให้รัฐบาลเลิกเรือ นปช.เพราะไปรังแกประเทศลาว เป็นการทำลายสัมพันธไมตรี และยังประท้วงขอให้ปล่อยผู้นำชาวนา ๙ คนที่ถูกจับกุมด้วย ซึ่งก็ได้ผล โดยในวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๑๙ รัฐบาล ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ก็ยอมปล่อยผู้นำชาวนาทั้ง ๙ คน

ใบต่อคำให้การ นางสาวราตรี ธันวารธร พยาน แผ่นที่ ๔

การประท้วงครั้งนี้บังคงดำเนินการต่อไปยังไม่เลิก จนกระทั่งวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๕๑๔ นายณรงค์ ปลื้มอารมณ์ นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคได้ถูกยิงในธรรมศาสตร์บาดเจ็บสาหัส เป็นเหตุให้ลูกลามจนพวกกระทิงแดงเผาธรรมศาสตร์ในวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๑๔

ภายหลังที่ธรรมศาสตร์ถูกเผาแล้วทำให้เกิดมีการเปลี่ยนแปลง อมธ.และสภานักศึกษาโดย อมธ.ชุดเดิมและสภานักศึกษาชุดเดิมลาออกหมด และนักศึกษาที่มีความรักชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์ได้มีโอกาสตั้งพรรคขึ้น "พรรคโดม" ขึ้น ทำให้สภานักศึกษามีฝ่ายขวาเข้าไปนั่งได้บ้างเพื่อเป็นอำนาจในการต่อรองขึ้นเกี่ยวกับการบริหารงานของนักศึกษา ทำให้การทำงานของนักศึกษาฝ่ายซ้ายใน มธ.ไม่ค่อยได้ผล จึงได้เปลี่ยนแผนใหม่ โดยเข้าไปมีบทบาทในการต่อสู้ของกรรมกรและชาวนาตลอดจนการปลุกระดมมวลชนภายนอก มธ. ซึ่งจะเห็นได้จากสัญลักษณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น เช่นการนัดหยุดงานของบริษัทสแตนด์การ์ดการเม้นท์ โรงงานเย็กเสื้อผ้าสำเร็จรูปยาร่า และเริ่มทำการปลุกระดมหนักตามต่างจังหวัดโดยเฉพาะภาคอิสาน และภาคเหนือ แต่ถูกกลุ่มประชาชนผู้รักชาติต่อต้าน

อนึ่งภายใน มธ. นายป๋วย อธิการบดี นายเสน่ห์ จามริค ดร.ชลญวิทย เกษตรศิริ และพวก ซึ่งเป็นผู้บริหารของมธ.ได้พยายามเสนอความเห็นปรับปรุงโครงสร้างของ มธ. โดยจะต้องยุบคณะรัฐศาสตร์ ศิลปศาสตร์ ซึ่งมีอาจารย์ซึ่งเป็นฝ่ายขวาอยู่เป็นจำนวนมาก และเป็นฝ่ายขวาที่มีพลังในความเคลื่อนไหวต่อต้าน โดยเฉพาะคณะรัฐศาสตร์ถูกกล่าวหาจากฝ่ายซ้ายในธรรมศาสตร์ว่าเป็นแหล่งคัดค้านกลุ่มก้าวหน้า สังคมนิยมคอมมิวนิสต์ และเป็นผู้รับใช้ระบบราชการไทย ซึ่งเรื่องนี้อาจารย์ณรงค์ สินสวัสดิ์ และอาจารย์ชัยชนะ พิมานแมน และ ดร.อนุวัตร สุวรรกิติ ทราบเรื่องดี และในระยะนี้ นายป๋วยยิ่งไปส่งเสริมโครงการณ์บัญลิตอาษาสมัคร ซึ่งมีส่วนไปปลุกระดมตามต่างจังหวัด นอกจากนั้นผู้บริหารมธ. ยังเปิดโอกาสให้นักศึกษาตั้งชุมนุมดำเนินกิจกรรมนอกหลักสูตรอย่างอิสสระแต่มีข้อแม้ว่าให้อยู่ใต้อาณัติและการควบคุมของ อมธ.โดยสิ้นเชิง ในรูปการเมืองนั้นทำให้นักศึกษาทั้งมธ.ต้องตกอยู่ใต้อาณัติและการควบคุมของ อมธ. และต้องตกเป็นเครื่องมือในทางการเมืองของผู้บริหารชุดนี้อย่างไม่มีทางเลือกเลี่ยง พฤติการณ์ดังกล่าวนี้ส่อให้เห็นได้ว่าผู้บริหารชุด ~~นายเสน่ห์~~ ป๋วย – เสน่ห์ ไม่ได้มีเจตนาที่จะบริหาร มธ. ร่วมมือกับรัฐบาลตรงกันข้ามกลับสร้างกลุ่มการเมือง คือพวกนักศึกษาให้ขัดขวางการดำเนินงานของรัฐ กล่าวคือรัฐบาลไม่มีโอกาสและเวลาที่จะพัฒนาประเทศ แต่ต้องมานั่งเสียเวลาขจัดปัญหาที่นักศึกษากรรมกร ก่อขึ้นตลอดเวลา ถึงแม้ว่าระยะนี้นักศึกษาทั้งหลายจะมิได้ปลุกระดมในมธ. แต่ก็ยังมีโปสเตอร์ปิดอยู่ทั่ว มธ.ตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประเทศไทยที่พวกนักศึกษา กรรมกรเข้าไปมีบทบาท

ต่อมาประมาณกลางเดือนธันวาคม ๒๕๑๔ ได้เกิดกรณีกล่าวหาหน่วยนาวิกโยธินทางภาคใต้ฆ่าประชาชนผู้สุจริต ซึ่งเป็นการบิดเบือนข้อเท็จจริง เพราะผู้ที่ถูกฆ่าตายกลับเป็นผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ และทาง ศนท.ร่วมกับนักการเมืองพรรคสังคมนิยมแห่งประเทศไทย โดยนายไรน่าน อรุณรังษี และนายวีระ มุสิกพงศ์ สส.พรรคประชาธิปัตย์ ได้นำ ด.ช.ชือแม พยานในที่เกิดเหตุ มาปรากฏตัวที่สนามหลวง โดยทาง อมธ.ได้ปลุกระดมนักศึกษาใน มธ.ตั้งแต่เวลาเที่ยง ให้มาร่วมประท้วงกับประชาชนที่สนามหลวง และข้าฯ ได้ทราบจากอาจารย์ ปนัดดา และสามี คือ นายณรงค์ ไกรณรงค์ ว่า

นายไรน่าน บอกว่าขณะนี้ผู้ก่อการร้ายในป่าพร้อมแล้วทุกจุด เพียงแต่นายไรน่าน จะกอปลุ่มเมื่อไหร่เท่านั้น และนายวีระ ยังพูดอีกว่า ไม่แน่นะครับคือขึ้นมาเมืองไทยอาจจะเป็นเหมือนเขมรก็ได้ ซึ่งคำกล่าวของนักการเมืองทั้งสองคนนี้ ประกอบกับพฤติกรรมของ สนท.ทำให้ข้าฯ ได้มองเห็นข่ายประสานงานของพวกฝ่ายซ้ายทั้งในป่าและในเมือง และยิ่งทำให้ข้าฯ แน่ใจเมื่อข้าไฮ้ไปฟังอภิปรายที่คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อราวต้นเดือนมีนาคม ๒๕๑๙ ซึ่งในวันนั้น กลุ่มกิจกรรมของนักศึกษามหิดลได้เชิญ ดร.สุดแสงส สืบแสง พรหมบุญ ซึ่งเป็นสมาชิกพรรคพลังใหม่ และนายอนุช อาภาภิรมย์ นายเสถียร จันทิมาธร และนายวัฒนา เชียววิมล เลขาธิการศูนย์ประสานงานประชาชนเพื่อความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ (นวพล) และ ดร.กมล สมวิเชียร สส.พรรคประชาธิปัตย์ แต่ ดร.กมล ไม่ได้มาร่วมอภิปรายด้วย ในการอภิปรายวันนั้น ดร.สืบแสง พรหมบุญ ได้พูดเป็นทำนองว่า หน้าแล้งปี ๒๕๑๙ นี้ ขบวนการนักศึกษาฝ่ายก้าวหน้าจะลุกขึ้นมามีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงสังคม และพวกที่รักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ จะต้องตาย ซึ่งทำให้พวกนักศึกษาโห่ร้องแสดงความยินดีด้วยความพอใจ แต่ก็มีประชาชนบางส่วนซึ่งมีความไม่พอใจได้ลุกเดินออกมาเป็นจำนวนมาก ซึ่งตามความเป็นจริงแล้วในการอภิปรายตามหัวข้อในวันนี้ พวกอภิปรายทั้งหลายควรจะชี้แนะว่าเมืองไทย มีทางอยู่รอดและมีวิธีการที่ทำให้บ้านเมืองอยู่รอดไม่เป็นคอมมิวนิสต์ แต่ปรากฏตามความเป็นจริงว่า ในการอภิปรายครั้งนี้มีแต่นายวัฒนา เชียววิมล เพียงคนเดียวที่พูดเข้าประเด็นว่าประเทศไทยมีวิธี อยู่รอดแน่ ๆ และมีวิธีการที่จะดำเนินให้ประเทศไทยมีความมั่นคงด้วยชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีองค์พระมหากษัตริย์เป็นประมุข แต่แทนที่นักศึกษาและผู้อภิปรายจะพอใจกลับช่วยกันโห่ ฮาป่า และพูดจาปลุกระดมว่าขบวนการนักศึกษาจะต้องลุกขึ้นเปลี่ยนแปลงสังคม และลงท้ายด้วยคำขวัญว่า "เมื่อท้องฟ้าสีทองผ่องอำไพ ประชาชนจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน" ซึ่งเป็นคำขวัญของคอมมิวนิสต์ และตอนหนึ่งในการอภิปราย นายอนุช อาภาภิรมย์ ได้พูดปลุกระดมแบ่งคนไทยออกเป็น ๒ พวก คือพวกไทยรุ่นเก่า ซึ่งเป็นพวกที่คลั่งไคล้ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และพวกไทยรุ่นใหม่ ซึ่งหมายถึงนักศึกษาหัวก้าวหน้าจะต้องนิยมความคิดที่เห็นกับประชาชนผู้ยากไร้ คือชาวไร่ ชาวนา กรรมกร และจะต้องต่อสู้เพื่อให้ได้รับความเป็นธรรมในสังคม และจะต้องช่วยกันทำลายพวกชนชั้น นายทุน ขุนศึก ศักดา และลงท้ายด้วยคำขวัญว่า " เมื่อท้องฟ้าสีทองผ่องอำไพ ประชาชนจะเป็นใหญ่ในแผ่นดิน" ส่วนนายเสถียร จันทิมาธร ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการอภิปราย ซึ่งควรจะวางตัวเป็นกลางกลับไม่เข้ากับผู้อภิปรายคนใดทั้งสิ้น กลับพูดเป็นเชิงเข้าข้าง นายสืบแสง กับนายอนุช และยกคำกลอนของนาย จิตต์ ภูมิศักดิ์ ซึ่งเป็นคอมมิวนิสต์ และถูกยิงตายไปแล้ว มาอ้างอิงเป็นทำนองปลุกระดม

วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๑๘ ทาง อมธ.ได้จัดงานส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่ โดยนายสุรเทพ โรหิตกุล รองนายกฝ่ายกิจการภายในของ อมธ. เป็นหัวเรี่ยวหัวแรง จัด ณ บริเวณสนามฟุตบอล และหน้าหอประชุม มธ.ระหว่าง ๑๖.๓๐ น.ของ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๑๘ จนถึงวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๙ งานนี้ใช้ชื่อว่า "งานปีใหม่อรุณแห่งชัย" คำขวัญของการจัดงานครั้งนี้ก็คือ "สรุปบทเรียน ก้าวรุดหน้าช่วงชิงเอกราชประชาธิปไตย" ในงานมีนิทัศนการ อสกร้านชายซอง สรุปการเคลื่อนไหวของประชาชนในรอบ ๑ ปีที่แล้วมา รวมทั้งแนวโน้มของสถานการณ์ความเคลื่อนไหวในอนาคต และในระยะนี้ทางนักศึกษาฝ่ายซ้ายจะพยายามฉวยโอกาสสอดแทรกความคิดในการต่อสู้เพื่อชัยชนะ และการต่อสู้ครั้งต่อไปจะต้องต่อสู้ด้วยเลือดเนื้อ เช่นเทศกาลลอยกระทง ก็ทำกระทงเป็นรูปคนกำมือเปื้อนเลือด และในเทศกาลสงกรานต์

(๕๕๐,๐๐๐ ผ. โรงพิมพ์ตำรวจ ม.ค. ๒๕๑๙)

50 92
96

ถึงเจ้าหน้าที่ของ นายจิต ภูมิศักดิ์ มาให้นักศึกษารดน้ำต้นไม้ โดยยกย่องว่าเป็นแม่ของประชาชน ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วว่า นายจิต ภูมิศักดิ์ เป็นคอมมิวนิสต์ และถูกร่างกาย สอดแทรกเข้าสู่นักศึกษาให้หลีกเลี่ยงเพื่อชัยชนะของฝ่ายซ้าย และจะยกย่องบุคคลที่เป็นภัยต่อชาติและบรรพบุรุษของเราให้เป็นผู้มีเกียรติ ซึ่งบุคคลที่จากนักศึกษาของเราจะเป็นบุคคลที่ทางรัฐบาลเห็นว่าเป็นภัยต่อชาติ เช่นนายคอง จันดาวงศ์ นายจิต ภูมิศักดิ์ และเริ่มปลุกระดมความคิดในแง่นี้ว่า สงครามประชาชนของเจริญ และให้เป็นคำขวัญสำหรับพวกนักศึกษาฝ่ายซ้าย ให้จิตใจที่จะปฏิวัติ ให้มั่นในอุดมการที่จะปฏิวัติ และลืมหลักการปฏิบัติในแนวทางต่อสู้ เช่น เดือนตุลาคม นายคอง และนายจิต ชาญปู และปรากฏหลักฐานตามเอกสาร คอง จันดาวงศ์ และชีวิตบนเนื้อเขาของนายจิต ภูมิศักดิ์ ซึ่งทางพรรคพลังธรรม ของ มธ.ค้างจำหน่ายใน มธ. ซึ่งในเอกสารดังกล่าวยังได้ปลุกระดมความคิดนี้ว่า การต่อสู้ที่จะปฏิวัติของนายคองฯ และนายจิต ยังคงอยู่ในความทรงจำของนักศึกษาฝ่ายซ้ายตลอดไป และรอยเลือดของนายคอง และนายจิต ก็อยู่เลือดที่ควรบันดาลให้ (ตามรอยดึงรัฐบาล) ต่อต้านประชาชนเรา และให้เป็นคำขวัญว่า "ศึกษาสหายจิต สหายคอง ตามรอยเลือดสหายจิต สหายคอง และครั้งนี้ยังมีอุดมการณ์เดียวกับเจ้าคาย เช่น นายแสง รุ่งนิรันดร์กุล ดร.สนอง รู้ไม่ยอมตาย ตาย เข้าก็จะใช้คำขวัญปลุกระดมความคิดของนี้ ในระยะปลายปี ๒๕๑๘ ถึงต้นปี พ.ศ.๒๕๑๙ วิทยุของ ธมธ.จะกระจายเสียง มีข่าวสารและเพลง ซึ่งเดิมเคยเปิดเพลงความฝันอันสูงสุด ถูกเปลี่ยนมาเป็นเพลงต่อต้านอเมริกา และเพลงปลุกระดมมีสำเนียงภาษาอีสาน ที่สำคัญคือมีเพลงอินเตอร์เนชั่นแนล ซึ่งใช้ทำนองเดียวกับเพลงชาติฝรั่งเศส และเพลงชาติฝรั่งเศส ซึ่งเป็นเพลงปลุกให้ประชาชนไปสู่อุดมการณ์ ปลดปล่อยโลกออกมาทำการปฏิวัติ เพลงดังกล่าวนี้นอกจะบรรเลงใน มธ.แล้วยังนำไปเปิดในงานชุมนุมต่างประเทศด้วย และในระยะนี้ยังมีการฉายภาพยนต์ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิวัติของฝรั่งเศส ตามต่อสู้ของกรรมกรต่างประเทศ ให้นักศึกษาดูเสมอ

ในวันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๑๙ ทาง ธมธ.โดยกลุ่มผู้หญิงซึ่งมี วัชรา น.ส.วัชนา จันทะเสนา ซึ่งเป็นประธานกลุ่มผู้หญิง ๑๐ สถาบัน ได้จัดนิทรรศการวันสตรีสากลขึ้น ซึ่งงานครั้งนี้มีทั่วประเทศ เป็นการปลุกผู้หญิงขึ้นมาต่อสู้ เกี่ยวกับอะไร ไม่ทราบว่าแถกอะไร ในระยะนี้กลุ่มผู้หญิงทุกสถาบันได้เข้ามามีบทบาทในการรับสนองของค์การบริหารของนักศึกษาที่มีบทบาทในทางการเมือง

ต้นปลายปี ๑๙ ต่อเนื่องกันมา ๑๙ ศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาและองค์การนักศึกษาของทุกสถาบันได้มีการ เคลื่อนไหวต่อต้านอเมริกา โดยยกเอาสาเหตุว่าอเมริกามาครอบงำเศรษฐกิจของไทยโดยยกเอาการมีเพื่อนโลกที่สามเป็นสาเหตุและสืบเนื่องมาถึงในเรื่องการแทรกแซงของอเมริกาเมื่อสามารถยึดเวียดนามได้ จึงทำให้นักศึกษาฝ่ายซ้ายถือโอกาสวิเคราะห์เอาความเลวร้ายของอเมริกามาเป็นสาเหตุในการปลุกระดม และในระยะหลังก็เริ่มทำการปลุกระดมถึงว่าเอกราชของประเทศไทยไม่สมบูรณ์ เพราะอเมริกาเข้ามาล่วงล้ำอธิปไตยโดยมีฐานทัพเกิดขึ้นตามจังหวัดต่างๆ เช่นที่โคราช อุดร อุบล โดยยกเอาการมีที่ประเทศไทยเราเปิดโอกาสให้ทางอเมริกามีฐานทัพเกิดขึ้นตามจังหวัดต่างๆดังที่กล่าวมาแล้ว ในระยะนี้เองมีการจัดนิทรรศการโลกที่สามซึ่งย้ำในแง่ที่ว่า โลกด้อยพัฒนาถูกทางอเมริกามาครอบงำทางการเมืองและทางเศรษฐกิจและทางแหล่งแหล่งทางวัฒนธรรมที่ทาง

อเมริกามีอิทธิพลต่อโลกที่สาม โดยทางศูนย์นิสิตนักศึกษาและทางมหาวิทยาลัยต่างๆ ได้กระจายข่าวออกไปในรูปโปสเตอร์และความก้าวหน้าของมหาวิทยาลัย เพื่อให้ทางประชาชนได้ทราบว่าเอกราชของประชาชนชาวไทยได้ถูกบีบคั้นโดยอเมริกาและชาวไทยประชาชนและนักศึกษาลุกขึ้นมาทำการต่อสู้เพื่อเอกราชและความเป็นไทยของชาติไทย ดังนั้นเพื่อที่จะได้มาซึ่งเอกราชของประชาชนชาวไทยโดยทำการขับไล่ฐานทัพทหารรัฐที่อยู่ตามจังหวัดต่างๆ ในการปลุกระดมความคิดนี้ให้กับประชาชนและเดียวกันก็ทำการโจมตีกลุ่มนักศึกษาที่ต่อต้านไปด้วยซึ่งมีกลุ่มนวพลกระทิงแดง และได้กล่าวหาว่าพวกต่อต้านนี้เป็นลูกสมุนของจักรพรรดินิยมอเมริกา ในระยะนี้ทุกเที่ยงวันจะมีการปลุกระดมโดยการเปิดเพลงอินเตอร์เนชั่นแนลคอมมิวนิสต์ เป็นไตเติ้ล และจะมีการปลุกระดมโดยที่มีนายบวิเชียรฯ กับนายชงชัยฯ ออกมาพูดเปิดการโจมตีอเมริกาโดยสลับกันกับนักศึกษาผู้อื่น ต่อมาในวันเสาร์ที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๑๙ ทางศูนย์นิสิต ได้เริ่มทำการปลุกระดมโดยตั้งเวทีปลุกระดมขึ้นทางด้านสนามหลวงบริเวณอนุสาวรีย์ทหารอาสา โดยมีนายเกรียงกมล เลาหะไพโรจน์ พยายามพูดโจมตีถึงความเลวร้ายของอเมริกาแสดงโปสเตอร์ประกอบไปด้วยในเวลากลางดึกของวันนั้นได้ทราบว่ามีการปาระเบิดขึ้นด้วยตัวเองและมีผู้ได้รับบาดเจ็บ ต่อมาในวันรุ่งขึ้น ๒๑มีนาคม ๒๕๑๙ ขบวนได้เคลื่อนไปยังสถานทูตอเมริกาพอถึงสยามสะแควร์ท้ายขบวนได้ถูกปาระเบิดขึ้นทำให้มีคนถึงแก่ความตายและได้รับบาดเจ็บมาก จึงเป็นเหตุให้ทางศูนย์นิสิตนักศึกษาถือเป็นเหตุในการกล่าวโจมตีรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ตำรวจหาว่าไม่ให้ความคุ้มครองประชาชนเลย ในการเคลื่อนขบวนในครั้งนี้มีผู้นำเป็นการคือ นายสุธรรม แสงประทุม นายเชาวลิต วินิจกุล นายชงชัย วินิจกุล และ นายเกรียงกมล เลาหไพโรจน์ โดยได้ทราบจากทางสื่อมวลชน

ต่อมาในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๑๙ ซึ่งเป็นวันครบรอบ ๒๐๐ ปีของอเมริกา ภายในธรรมศาสตร์ ได้มีการออกโปสเตอร์ และแสดงหุ่นประชาธิปดีสหรัฐ ซึ่งแทนที่จะชื่นชมกับแสดงความเกลียดชังอเมริกาโดยมีคำขวัญต่างๆเกิดขึ้นเช่น รัฐบาลอเมริกันจงพินาศ ประชาชาติอเมริกันจงเจริญ และในวันนี้เอง นายเกรียงกมลฯ ได้แสดงออกถึงความจงเกลียดชังรัฐบาล ตลอดจนถึงสถาบัน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ โดยไม่ได้รับความคุ้มครองจากเจ้าหน้าที่รัฐบาล และถ้ามีการปาระเบิดขึ้นมาอีกจะจับปืนเข้าป่ามาต่อสู้กับทางรัฐบาล และในระยะนี้เองทางวิทยุยานเกราะซึ่งนำโดย พ.ท. อุทาน สนิทวงศ์ ณ อยุธยา ได้เปิดการโจมตีนักศึกษาฝ่ายซ้าย และในการกระจายข่าวจากวิทยุยานเกราะนี้เองจึงทำให้ทางประชาชนไม่เข้ามาร่วมในการปลุกระดมกับนายเกรียงกมลฯ ประกอบกับทางขบวนการฝ่ายขวาพวกต่อต้านได้มีบทบาทต่อต้านศูนย์นิสิตนักศึกษา และขณะเดียวกันทางมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็เริ่มถูกโจมตีว่าเป็นแหล่งสะสมอาวุธและกำลังพลสำหรับฝ่ายคอมมิวนิสต์ จากเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้ ยมท. ได้แตกกลุ่มออกมาเป็นแนวร่วม ๗๘ กลุ่มอิสระ ๒๑ กลุ่ม โดย มีนายอนุพงษ์ พงษ์สุวรรณ เป็นหัวหน้ากลุ่ม มี กลุ่มเศรษฐธรรม กลุ่มพัฒนาชนบท กลุ่มนักศึกษาชาวเหนือชมรมโจมทักษิน เป็นต้น และกลุ่มดังกล่าวนี้ได้มารวมตัวกันที่ลานโพธิ์ ในตอนเที่ยงเพื่อชุมนุมคนไปวางหรีดที่สำนักงานหนังสือพิมพ์ดาวสยาม และยานเกราะ และในวันนั้นเอง ข้าฯ กับ อาจารย์ปานัดดาฯ ได้นำกระเช้าดอกไม้ไปมอบเพื่อเป็นกำลังใจให้กับ นสพ.ดาวสยาม และวิทยุยานเกราะ เพื่อจะได้ต่อสู้กับฝ่ายคอมมิวนิสต์ และทรงไว้เพื่อสถาบัน ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และปรากฏว่า นายชงชัยฯ ได้ออกข่าวโจมตี ข้าฯ กับอาจารย์ปานัดดา ผ่านสื่อมวลชน และ ทาง พ.ท. อุทานฯ ได้ออกข่าวแก้ให้กับข้าฯ ต่อมาในเช้าวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๙ นายอนุพงษ์ พงษ์สุวรรณ และ นางสาว ชาวรรณ นาราฤทธิ์ ตัวแทนแนวร่วมกลุ่มอิสระ ๒๑ กลุ่ม มท. และได้สอบถามว่า ข้าฯ ไปทำไมที่ทั้งสองที่นี้

(๔๕๐,๐๐๐ ก. โรงพิมพ์ห้าวรวย ม.ค. ๒๕๓๖)

57 อ424
3
92

ใบต่อคำให้การ นางสาว ราตรี ธันวารชร แผ่นที่ ๑

ไล่โรมที ระรมศาสตร์ ข้าฯรู้สึกไม่ค่อยสบายใจนักที่จะต้องมาให้การในครั้งนี้ เพราะข้าฯไม่เห็นด้วยกับวิธีการของนักศึกษาที่ใช้ความคิดและใช้อารมณ์ไม่ใช้เหตุผลและปัญญาเข้าไปแก้ไขเหตุการณ์ ซึ่งทางที่ถูกแล้วเราเป็นคนไทยด้วยกันไม่ควรเป็นที่จะต้องใช้วิธีการเช่นนี้ ในฐานะเราเป็นผู้นำของประชาชนก็ควรที่จะทำเอาตัวอย่างที่ดีงาม และเข้าแก้ไขสิ่งที่ผิดให้เป็นถูก และข้าก็ไม่เห็นด้วยกับที่นำเอาข่าวระไปขอให้กับทาง นสพ. ภาคทัณฑ์ และวิทยุยานเกราะ ซึ่งเราควรจะนำเอาสิ่งที่สวยงามอย่างเช่นดอกไม้ และความคิดถึงถึงวัฒนธรรมของชาติไทย หลังจากที่ข้าฯได้ชี้แจงไปแล้วก็รู้สึกว่าไม่เป็นที่น่าพอใจกับทางอธิบดีหน้า พัก ซึ่งทางนายอธิบดีบอกว่า ข้าฯเป็นผู้นำความแตกแยกเข้ามาสู่ มธ. ข้าฯได้พยายามอธิบายให้นายอธิบดีเข้าใจถึงวิธีการที่ข้าฯได้ทำลงไป ซึ่งไม่ใช่วิธีการที่นำความแตกแยกมาสู่ มธ. แต่ข้าฯได้ทำเพื่อหน้าที่ของปวงชนชาวไทยซึ่งจะต้องดำรงค์ไว้เพื่อ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และข้าฯได้กล่าวว่า บัดนี้ประชาชนชาวไทยที่แท้จริงเขาได้ลุกขึ้นมาแล้ว ขอให้เรามาร่วมกันหาข้อยุติการร่องของมหาวิทยาลัยเพื่อลบล้างคำครหาจากประชาชนภายนอก และจากการกระทำของข้าฯและอาจารย์ปาบัดดาฯ นี้เองจึงทำให้ทาง มธ. ออกกฎ การวางมาตรการเพื่อป้องกันเสียงของมหาวิทยาลัย ตามคำสั่งของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่ ๓๒๒/๒๕๑๙ ลงวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๑๙ แต่ว่าทางนักศึกษาก็ออกข่าวโจมตีการกระทำของข้าฯและอาจารย์ปาบัดดาฯ และหลังจากที่ทาง มธ. ได้ออกกฎดังกล่าวนี้ออกมาแล้ว ทางนักศึกษาก็ยังมีการกล่าวโจมตี ข้าฯ พร้อมทั้งนักการเมืองบางคนและพวกที่ต่อต้านการกระทำของนักศึกษาฝ่ายขวาดังปรากฏข้อความตามเอกสาร " อำนาจมืด " ซึ่งออกโดยแนวร่วมกลุ่มอิสระ ๒๑ กลุ่ม มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๑๘ ก.ค. ๑๙ และหลังจากนั้นพวกกลุ่มรักชาติได้เปิดการโจมตีและต่อต้านผู้บริหารของ มธ. โดยเฉพาะ ดร.ป่วย อึ้งภากรณ์ ก่อนมาในวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๑๙ พลเอก ประภาส จารุเสถียร ได้ลักลอบเข้ามาประเทศไทย จึงทำความไม่พอใจกับนักศึกษา ทางฝ่ายนักศึกษาจึงได้เปิดการแสดงป่าที่ปลุกผีวีรชนครั้ง ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ และผู้ที่มีบทบาทในครั้งนี้คือ ชมรมโคมพัดลิน มธ. กลุ่มนักศึกษาชาวเหนือ ชมรมนักศึกษาชาวอีสาน และองค์การ อมธ. ส่วนที่มีบทบาทในการปลุกระดมครั้งนี้คือ นายกบุหงษ์ฯ โดยเริ่มต้นจากให้นักศึกษาแสดงฉากฉากอันเดียวในเหตุการณ์วันที่ ๑๔ มีนักศึกษาแต่งกายเป็น พลเอก ประภาส และแต่งกายเป็นทหาร และแสดงเป็นนักเรียนอาชีวะ ประชาชนถูกยิง แสดงถึงทหารเข้าไปกดขี่ข่มเหงประชาชน ทำท่าทำประชาชน จะคอนถึงกล่าวนี้มีการแสดงตอนเที่ยงวันของวันที่ ๔ - ๖ สิงหาคม ๒๕๑๙ และในเย็นวันนั้นเองทางศูนย์นักศึกษาร่วมกับสถาบันอื่นได้ร่วมกันปลุกระดม และยื่นข้อเสนอกับรัฐบาลให้จับกุม พลเอกประภาสและผู้ชักนำเข้ามา และได้กล่าวว่าการเข้ามาของพลเอกประภาสครั้งนี้เพื่อเข้ามาสืบสานระบอบเผด็จการ เข้ามาใช้กับประชาชนชาวไทย และหลังจากนั้นในเวลา ๒๑.๐๕ น. เศษ กลุ่มพวกปลุกระดมก็ได้เคลื่อนพลเข้าไปในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในเหตุการณ์ครั้งนี้ข้าฯมีความเห็นว่าทางอธิการบดีซึ่งหมายถึง ดร.ป่วยฯ น่าจะขอความร่วมมือไปยังเจ้าหน้าที่บ้านเมืองในการสะกัดกั้นพวกนักศึกษาและพวกปลุกระดมที่เข้าไปใน มธ. ในวันนั้น และกับตรงกันข้ามทางอธิการบดีกลับนิ่งเฉยซึ่งน่าจะมีส่วนสนับสนุนให้เหตุการณ์เลวร้ายบังเกิดขึ้น ต่อมาในเช้าวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๑๙ ได้เกิดการยิงกันขึ้นในมหาวิทยาลัยจึงทำให้มีคนตายขึ้น แต่ก็ไม่สามารถหยุดยั้งการกระทำของนักศึกษาได้ กลับยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นจนทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าระงับเหตุ เหตุการณ์จึงสงบลงในตอน

กลางวันของวันที่ ๒๑ นั่นเอง และหลังจากนั้นข้าฯก็ได้ไม่ได้ว่างเว้นวันที่เข้าใจหลังจากวันที่ ๒๒ ประมาณ ๒๓ – ๒๔ วัน เดินทางออกจากประเทศไทยไป

ในวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้าฯ ได้เข้าพบกับ ๗ ตุลาคม ๒๕๑๙ ของกลุ่มนักศึกษาปฏิวัติ ของนักศึกษาจาง ๆ มช. ของกลุ่มนักศึกษาปฏิวัติ ของนักศึกษาจาง ๆ มช. ที่ได้มาจากการเข้ามาครั้งที่ และผู้นำการต่อต้านครั้งนี้คือ นายชุมพร แสงประชุม นายชงชัย และนายสมบูรณ์ ๆ และรองอธิการบดี มช. ที่ได้ลาออก ในสำนักงานกิจการนักศึกษา ตอนใกล้ค่ำ ได้เข้ามาเยี่ยมและแสดงการไม่พอใจที่ข้าฯ ไม่ยอมเข้าพบ ข้าฯ เลยต้องยินยอม และมีการยกภาพไปประกอบ ในขณะโฆษกกำลังอ่านแถลงการณ์ ซึ่งในการโฆษกครั้งนี้ ข้าฯ มีความเห็นว่านางสาวนิติยา ไกยนารสูตร แสงประชุม กล่าวโฆษกยาว และเธอผู้นี้ผู้หนึ่งซึ่งหมายถึงความเจ็บแสบอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นผู้ประกอบการกระทำการเจ็บแสบ ข้าฯ อยู่ที่ใจโดยเอาการกลับมาร้องการกระทำมายังหน้า หลังจากนั้นประมาณวันที่ ๒ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้าฯ ได้ทราบว่าว่ามีการที่ไม่ยอมรับวิธีการ ๗ ตุลาคม ๒๕๑๙ ของฝ่ายทหารหน้าใหม่นั่นเอง

ในวันนี้ (๗ ต.ค. ๒๕) ข้าฯ ยังไม่ได้การไม่ยอม ยังจะต้องให้การยืนยาว จึงรอดูท่าการให้การไว้เพียงแค่นี้ก่อน และจะให้ออกเสียงเพิ่มเติมต่อไปในวันหลัง

อ่านให้ฟังแล้วรับว่าถูกต้อง

ลงชื่อ ปราณี ธีรานนท์

ลงชื่อ ก.ต.ต.

ลงชื่อ ก.ต.ท.

คดีบุกจากการตำรวจตระเวนชายแดน

วันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๙

วันนี้ (๗ พ.ย.๒๕๑๙) ข้าฯ ขอให้การเพิ่มเติมต่อหน้า ก.ต.ต.ปราโมทย์ ดุอริศิ หมักงามสุขสวน โดยข้าฯ ได้สาบานตัวแล้ว ต่อจากวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๙ ดังต่อไปนี้

ในระยะที่มีการจัดขบวนแถว เดินทางเข้ามาในประเทศไทยครั้งนี้ การปฏิบัติงานของพวก นักศึกษาฯ ไม่ได้รับความร่วมมือจากนักศึกษาทั่ว ๆ ไป เนื่องจากจะมีการสอบสองนักศึกษา มช. ในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้าฯ เป็นกรรมการคุมสอบด้วย

ในวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๑๙ ตอนเช้า ไม่ทราบเหตุการณ์อย่างใด นักศึกษาเข้าสอบตามปกติทุกคน จนกระทั่งเวลาประมาณ ๑๒.๐๐ น. เหตุการณ์ไม่ดีเริ่มเกิดขึ้นที่ลานโพธิ์ โดยนักศึกษา มช. ได้ชุมนุมกันที่บริเวณลานโพธิ์ และนำศพของวีรชน ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ มาวางไว้เพื่อแสดงการประท้วงรัฐบาล และมีโปสเตอร์ซึ่งเขียนบนผ้า ซึ่งข้าฯ จำข้อความไม่ได้ แต่มีใจความว่า ขอให้อาจารย์เห็นใจ และนักศึกษาและประชาชนจะทำกิจกรรมครั้งนี้เพื่อระลึกถึงและบูชาคุณวีรชนที่ต้องเสียชีวิตเมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ และเป็นการระลึกถึงบุญคุณของครูอาจารย์ด้วย และนักศึกษา มช. ได้ใช้เครื่องขยายเสียงประกาศชักชวน เพื่อจะให้นักศึกษาเดินไปชักชวนเพื่อนต่างคณะสอบ และข้าฯ ได้ทราบจากเพื่อนอาจารย์ว่า นักศึกษาที่ทำหน้าที่ชักชวนเพื่อนนั้น ไม่แสดงการระต่ออาจารย์ที่คุมสอบเลย อาจารย์บางคนถึงกับต้องระเบียบกับนักศึกษาที่มาชักชวนเพื่อน ซึ่งนักศึกษาพวกนี้ก็ได้สนใจทำ

52 ธ๑๑๓๗
ล
100

ตักเตือนของอาจารย์ที่คุมสอบเลย จุดมุ่งหมายก็เพื่อจะให้นักศึกษาหยุดสอบและไปร่วมชุมนุมกันที่ลานโพธิ์ ให้ได้จำนวนมาก ๆ แต่ปรากฏว่าในวันนั้นการปลุกระดมล้มเหลว เพราะได้นักศึกษามาร่วมชุมนุมประมาณ ๔๐ กว่าคนเท่านั้น การชุมนุมของนักศึกษาในวันนั้น นักศึกษาได้นั่งร่วมกันเป็นวงกลมแล้วผลัดกันอภิปราย ส่วนทางด้านผู้บริหาร มธ. ก็มีการประชุมระดับบริหาร และสภาอาจารย์ และมีมติว่าจะไม่งดสอบ ถ้านักศึกษาผู้ใดไม่เข้าสอบจะถือว่าขาดสอบ ต่อมาเวลาประมาณ ๑๕.๓๐ น. เศษ กลุ่มนวลล นำโดย นายวัฒนา เรืองวิมล ได้มาที่บริเวณสนามไชยนำกลุ่มเข้าสวามิตัวต่อองค์พระแก้วมรกต โดยถือหมดเพื่อที่จะปกป้องพระพุทธศาสนา ซึ่งทางศูนย์นิสิตกำลังทำลายอยู่ และทางกลุ่มนวลได้ถูกหาว่าทางรัฐบาลจ้างมาโดยนายชูวินทร์ มาสดิส นายสวน มหัทธโน เป็นต้น และทางกลุ่มนวลได้ขอหารือผลจากรัฐบาลในครั้งนี้ ๒ ประการ [illegible] ต่อมาในวันจันทร์ที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๑๙ เวลาประมาณ ๑๐.๓๐ น. ได้มีนักศึกษาแต่งกายทหารบก ๒ คน เดินไปมาแถวถนนหน้าศิลปศาสตร์ และหลังจากนั้น ทาง สภานักศึกษาได้มีการตั้งโต๊ะรอมติงดสอบ จากนักศึกษาเพื่อประท้วงรัฐบาลกรณีพระถนอม และได้มีนักศึกษาบางคนได้ขึ้นมาหาข้าฯโดยบอกว่าได้ถูกขู่บังคับให้เซ็นต์ และบางคนก็เดินมากับเพื่อนเห็นเพื่อนเซ็นต์ก็เลยต้องเซ็นต์ไปด้วยเพราะกลัวจะไม่มีเพื่อนร่วม ทางข้าฯและอาจารย์ปานัดดาฯ ได้พยายามชี้แจงให้นักศึกษาทราบโดยให้มีความเชื่อมั่น เคารพในสิทธิของความคิดของแต่ละบุคคลในระบอบประชาธิปไตย ใครจะมาบังคับเราไม่ได้ และมีนักศึกษาบางส่วนที่เซ็นต์ชื่อไปแล้วก็ขอเข้าพบกับข้าฯเพื่อขอเข้าทำการสอบ เพราะเหตุว่าในเวลาบ่ายเป็นวิชาภาษาไทย มธ. ๑๓๑ ซึ่งเป็นวิชาบังคับ นักศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๙๐๐ คนจะต้องเข้าสอบทุกคน และทางมหาวิทยาลัยได้เน้นทางทางคณะศิลปศาสตร์ว่าให้มีการสอบตามปกติ ขณะเดียวกันนี้ได้มีแถลงการณ์ของ อมธ. ร่วมกับ สภานักศึกษา เน้นประเด็นว่าสภานักศึกษาร่วมกับ อมธ. ขอรับผิดชอบในการประท้วงครั้งนี้ของนักศึกษาทั้งหลายรัฐบาลจะต้องมีสิทธิได้สอบ และมีมติของสภานักศึกษาซึ่งออกตามแถลงการณ์ฉบับดังกล่าว ให้รัฐบาลขับอัชฌานนอมออกไปและจะต้องรับราตกรที่แขวนคอนายวิชัย เกตุศรีพงษา และรุนแรงรุมไม้ มาลงโทษโดยด่วน ในขณะนั้นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการประท้วงไม่เข้าสอบวิชา มธ. ๑๓๑ ในบ่ายวันนั้นและวิชาอื่นที่จะตามมาทั้งหมด ก็คือสมาชิกสภานักศึกษาชั้นปีที่ ๑ จำนวน ๑๔ คน เป็น ธก.สังกัดกรรมการสภาฯ ทั้งสิ้น คือ น.ส. อัมพร วิชาคาภูล เป็นต้น หลังจากนั้นในเวลาประมาณเที่ยงวันเริ่มมีการแสดงป่าที่ปฐมนิเทศ โดยมีนักศึกษาทำสภาพเหมือนถูกแขวนคอในสายตาของข้าฯเห็นว่ามีการแสดงคนถูกแขวนคอจำนวน ๒ คน และมีคนหนึ่งในจำนวน ๒ คนนี้ใช้ผ้าขาวม้าคล้องคอและมีลักษณะคล้ายจนใบหน้าคล้ายสมเด็จเจ้าฟ้าชาย ที่ข้าฯสังเกตุเห็นในระยะนั้นประมาณ ๒๐ เมตร และมีนักศึกษาที่แสดงเป็นทหารจำนวน ๒ คนสวมหมวกมีลักษณะเป็นของฮาคือเมริกา เข้ามาเตะต่อยผู้ที่ถูกแขวนคอนั้นใบหน้าคล้ายสมเด็จเจ้าฟ้าชาย และมีนักศึกษาที่แสดงเป็นประชาชนถูกยิงตายประมาณ ๑๐ – ๑๕ คน และมีนักศึกษาแต่งกายเป็นนักบวชห่มผ้าสีแดง ตะลุยปฏิเป็นรูปหัวกะโหลก และมีผู้ถือโปสเตอร์เดินตามในโปสเตอร์มีข้อความว่า " อาตมาจะรอยึดไม่ได้ " ขณะนี้เริ่มมีการใช้เครื่องขยายเสียงให้ยืมได้พระถนอม ถัดด้านทรราชเผด็จการ และมีนายอนุพงษ์ พงษ์สุวรรณ กับ นายธงชัย วินิจกุล ผลัดเปลี่ยนกันพูดปลุกระดมโจมตีพระถนอม เรียกร้องให้นักศึกษาเข้าร่วมในการประท้วงครั้งนี้ มีผู้ร่วม

97 101

ประท้วงครั้งนี้ประมาณ ๑๐๐ คน ต่อมาในเวลาประมาณ ๑๓.๐๐ น. เป็นเวลาที่นักศึกษาปีที่ ๑ จะต้องเข้าห้องสอบ มีผู้เข้าสอบประมาณ และได้เกิดสงครามแย่งนักศึกษาระหว่างกลุ่มอาจารย์ผู้คุมสอบกับนักศึกษากลุ่มประท้วง ได้มีนักศึกษาที่ประท้วงได้ใช้ไมโครโฟนพูดชักชวนนักศึกษาไม่ให้เข้าสอบ ชักชวนให้รวมตัวกันขึ้น แวดงการกีดกันรบกวนพวกที่เข้าไปในห้องสอบอยู่แล้ว และบางคนก็ใช้กิริยาท้าทายอาจารย์ โดยพูดในทำนองว่าคำสั่งของมหาวิทยาลัยไม่มีความหมาย ในที่สุด อมช.และสภานักศึกษาจะต้องทำให้ได้สอบแน่ๆ ในคำพูดที่พูดนั้นก็พูดถึงความเลวร้ายทรราช ชักจูงให้นักศึกษาตื่นตัวมีความกตัญญูต่อภาษีของประชาชน ในขณะนั้นทางมหาวิทยาลัยได้ออกเสียงทางไมโครโฟนประกาศว่ายังมีการสอบตามปกติ ผู้ที่ไม่เข้าสอบก็เป็นสิทธิของแต่ละบุคคล ผู้ที่ไม่เข้าสอบทางมหาวิทยาลัยก็ถือว่าขาดสอบไปตามระเบียบของมหาวิทยาลัย แต่ว่าประกาศของมหาวิทยาลัยมีเสียงดังเบากว่าของทางสภานักศึกษา จึงดูเหมือนว่าทางมหาวิทยาลัยไม่มีความสำคัญ เพราะทางสภานักศึกษาใช้เสียงที่ดังกว่าทำการโจมตีอยู่ตลอดเวลา จากเหตุการณ์ที่ไม่สงบนี้อยู่ในระหว่างเวลา ๑๒.๐๐ น. ถึง ๑๔.๐๐ น. ได้มี ดร.ป๋วยฯ ลงมาเจรจากับพวกนักศึกษาที่รบกวนจนเหตุการณ์สงบลงในเวลาประมาณ ๑๔.๓๐ น. หลังจากนั้นพวกนักศึกษาก็เริ่มทยอยกันไปบริเวณสนามหลวง จากเหตุการณ์ครั้งนี้ ข้าฯ และเพื่อนอาจารย์มีความแปลกใจที่ ดร.ป๋วย ไม่มาระงับเหตุซึ่งเกิดขึ้นระยะแรก หลังจากพวกประท้วงได้เคลื่อนขบวนไปในสนามหลวงแล้วแต่ก็ยังมีบางพวกที่คอยต้อนนักศึกษาให้ไปร่วมกันที่สนามหลวง รายละเอียดของเหตุการณ์ครั้งนี้ ข้าฯ ได้ให้การไว้กับ พล.ต.ต. จำรัส จันทรขจร ที่กองปราบปรามสามยอดแล้ว แต่เวลาประมาณ ๐๒.๐๐ น. ถึงเวลา ๐๙.๐๐ น. ของวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ หลังจากนั้นเวลาประมาณ ๒๑.๐๐น. พวกนักศึกษากลุ่มประท้วงรวมทั้งประชาชนซึ่งรวมตัวกันอยู่บริเวณสนามหลวงได้เคลื่อนกันเข้าไปในบริเวณมหาวิทยาลัยโดยพังประตูกันเข้าไป และได้มีคำสั่งของนายกสถามหาวิทยาลัยได้ประกาศปิดมหาวิทยาลัยซึ่งหมายถึงปิดการสอบไม่มีกำหนดจนหว่าเหตุการณ์จะเฉียบร้อย ในวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้าฯได้กลับมาถึงบ้านเวลาประมาณ ๒๐.๐๐ น. และได้ทราบข่าวจากสถานีวิทยุยานเกราะว่าภายในบริเวณมหาวิทยาลัยก็ยังมีการปลุกระดมกันอยู่ ในวันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้าฯ ไม่ได้ไปที่มหาวิทยาลัยอีกเลยโดยไปอยู่ที่บ้านเพื่อน ได้ทราบข่าวจากวิทยุยานเกราะว่ารูปที่แขวนคอแสดงโดยนักศึกษานั้นมีใบหน้าคล้ายสมเด็จเจ้าฟ้าชาย จึงทำให้ข้าฯนึกถึงในคราวที่เห็นครั้งที่แล้ว และในขณะนั้นข้าฯทราบว่ามีประชาชนส่วนมากเริ่มมีปฏิกิริยารุนแรงแสดงการโกรธแค้นว่าเป็นการกระทำที่บ่อนทำลายล้างสถาบันพระมหากษัตริย์ และข้าฯคาดหมายว่าจะต้องมีเหตุการณ์รุนแรงเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ตลอดในวันที่ทราบข่าวนี้ ข้าฯได้อยู่ที่บ้านเพื่อนตลอดเวลา จนกระทั่งเวลาประมาณ ๐๒.๐๐ น. ทางกองปราบปรามจึงได้เชิญตัวข้าฯมาให้การสอบสวนในคดีหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ จนถึงเวลาประมาณ ๐๙.๐๐ น. ข้าฯจึงกลับบ้าน และข้าฯได้ทราบข่าวว่าภายในมหาวิทยาลัยได้มีการยิงกันขึ้นระหว่างนักศึกษากับประชาชนโดยมีนักศึกษาที่อยู่ภายในมหาวิทยาลัยได้ใช้อาวุธปืนยิงมายังกลุ่มประชาชนและเจ้าหน้าที่บ้านเมืองก่อน จนได้รับบาดเจ็บและตาย ซึ่งข้าฯไม่ทราบว่าผู้ที่ได้รับบาดเจ็บและตายนั้นมีใครบ้าง จนเหตุการณ์สงบลงเมื่อไหร่นั้นข้าฯไม่ทราบ จนกระทั่งได้ทราบว่านักศึกษาได้ถูกจับกุมเป็นจำนวนมาก จนในคืนวันที่ ๖ ข้าฯได้ทราบจากสถานีวิทยุว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงจากคณะปฏิรูป และได้ทราบว่านักศึกษาที่ถูกจับกุมที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในวันเกิดเหตุนี้เป็นบุคคลที่ดำเนินการปลุกระดมก่อความวุ่นวายตลอดมามี นายสุธรรม แสงประทุม นายชวลิต วินิจกุล นายปกะยูร อัครบวร นางสาววัฒนา ไชยชนะสกุล นายสุรชาติ บำรุงสุข นายอนุพงษ์ พงษ์สุวรรณ นายธงชัย วินิจกุล นายบุญส่ง ชเลธร

(๕๕๐,๐๐๐ ผ. โรงพิมพ์ตำรวจ ม.ค. ๒๕๑๙)

ใบต่อคำให้การ นางสาว ราตรี ธันวารธร แผ่นที่ ๑๑

นายสุวิทย์ วินิจกูล นอกจากนี้ยังมีบุคคลที่มีบทบาทสำคัญซึ่งข้าฯได้ติดตามพฤติการณ์มาโดยตลอด คือ นายเสกสรร ประเสริฐกุล นายธีรยุทธ บุญมี นายเกรียงกมล เลาหะไพโรจน์ นางสาว เสาวณีย์ สิมมานนท์ นายพิเชียร อำนาจวรประเสริฐ นางสาว จีรนันนท์ พิตรปรีชา นายวิเชียร โรจนาวรรณ นายสมบัติ ธำรงค์ธัญญาวงศ์ นายสุรินทร์ มาสกิส นายแคล้ว นรปติ นายวิรัตน์ - ศักดิ์จิรภาพงศ์ นายอนุต อาภาภิรมย์ นายสุดแสง พรหมบุญ นายอุดร ทองน้อย นายทองปัก - เทียนเกตุ นายวีระ มุสิกพงศ์ นายไชแสง สุกใส นายเสถียร จันทร์หิมาธร นายวิสา คันทัพ นายชวน หลีกภัย ดร.ไพฑูรย์ เครือแก้ว ฯลฯ และนอกจากนี้ยังมีบรรดาอาจารย์ใน มธ. ซึ่งมีพฤติการณ์ขบวนการนักศึกษาและศูนย์นิสิตที่สนับสนุนให้บ่อนทำลายชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ คือ ดร.ป๋วย อึ้งอาภรณ์ นายเสน่ห์ จามริก ดร.ชาญวิทย์ เกษตรศิริ ดร.สมบัติ จันทรวงศ์ ดร. ทัพย์ เฉลิมเตียระนนท์ นางวนิดา จิตรมัน น.ส. จุไรรัตน์ จันทร์ธำรงค์ นางสาวยุพา ชมจันทร์ โดยผู้บริหารได้กำหนดโครงสร้างการศึกษา โดยลดหน่วยกิตจากเดิมเช่น ปีที่ ๑ เดิมต้องเรียนอย่างน้อย ๑๕ หน่วยกิต อย่างมาก ๒๔ หน่วยกิต ต่อหนึ่งสัปดาห์ กลายเป็นอย่างน้อยที่สุด ๙ หน่วยกิต อย่างมากที่สุด ๑๒ หน่วยกิตต่อหนึ่งสัปดาห์ นักศึกษาจะมีเวลาว่างมาก เป็นการเปิดโอกาสให้นักศึกษานำเวลาว่างนั้นไปทำกิจกรรมทางการเมือง โดยเฉพาะปลุกระดม บ่อนทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เปิดโอกาสให้ผู้ขาดสอบมีโอกาสที่จะทำเรื่องเข้าสอบใหม่โดยไม่เสียผลประโยชน์ทางคะแนน ซึ่งดูได้จากคู่มือการศึกษา ปีพ.ศ.๒๕๑๙

พร้อมกันนี้ข้าฯ ขอมอบเอกสาร หนังสือ ต่าง ๆ ให้กับพนักงานสอบสวนเพื่อประกอบคำให้การของข้าฯ

๑.หนังสือปรัญญานิพนธ์ประธานเหมาเจ๋อตง ๑ เล่ม

๒.หนังสือชัยชนะของประชาชนอินโดจีน ๑ เล่ม

๓.หนังสือวรรณคดีของปวงชน โดยชลธิรา กลัดอยู่ ๑ เล่ม

๔.หนังสือชำแหละหลักสูตร ของศูนย์การนักเรียนแห่งประเทศไทย ๑ เล่ม

๕.หนังสือความเป็นเอกภาพของชาติกับปัญหาสามจังหวัดภาคใต้ ของสหพันธ์นิสิต นักศึกษาชาวปักษ์ใต้แห่งประเทศไทย

๖.กบฏปากกา ของชมรมสื่อสารมวลชนมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ๑ เล่ม

๗.หนังสือจงเป็นอาทิตย์เมื่ออุทัย ของปฐมนิเทศน์ ๑๙ ๑ เล่ม

๘.ใครทำลายสถาบันพระมหากษัตริย์ ของพรรคสัจจธรรม มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๑ เล่ม

๙.หนังสือ ตรอง จันดาวงศ์ และชีวิตบนเทือกเขาภูพานของ จิตร ภูมิศักดิ์ ๑ เล่ม

๑๐.ภาพการ์ตูนล้อการเมือง ซึ่งตัดจากหนังสือพิมพ์ ๗๖ แผ่น

๑๑.ใบปลิวคำสั่งของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ใบปลิววิเคราะห์การกลับเข้ามาของถนอมในคราบนักบุญ แถลงการณ์เรื่องการนองเลือดเมื่อ ๒๑ ก.ย.๑๙ แถลงการณ์สภามหา

99-103

วิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรื่องสถานการณ์ชุมนุมประท้วงการกลับมาของจอมพลประภาส จารุเสถียน ใบปลิวเรื่องอำนาจมืด ของแนวร่วมกลุ่มอิสสระ ๒๑ กลุ่ม ใบปลิวสัปดาห์ละคร เพื่อชีวิต และประกาศองค์การบริหาร อมธ. รวม ๒๔ แผ่น

๑๒.ใบปลิวเรื่องการบริหารงานมหาวิทยาลัย ๕ แผ่น

๑๓.มาตรการ เพื่อแก้ปัญหาของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ลง ๑๓ ก.ค.๑๔ ๑๒ แผ่น

๑๔.เอกสารของกลุ่มสุรัศน์ อนุรักษ์เหลืองแดง และกลุ่มอาจารย์ มธ.ผู้รักประชาธิปไตย ชมรมศิษย์เก่า มธ. แนวร่วมขบวนการปลดแอกเหลืองแดง กลุ่มนักศึกษา มธ.ผู้รักความเป็นธรรม ขบวนการนักศึกษาต่อต้านการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ กลุ่มอาจารย์เพื่อประชาธิปไตย รวม ๑๐ แผ่น

๑๕.บันทึกอธิการบดี เรื่องกิจกรรมนักศึกษ อาจารย์ ข้าราชการธุระการ ๔ แผ่น

๑๖.ใบปลิวเรื่องท่านฆ่าตัวตายเสียแล้ว และสมควรจะเป็นอธิการบดีต่อไป รวม ๒ แผ่น

๑๗.ใบปลิวเรื่อง ฉันเกลียดชีวิตในธรรมศาสตร์ ๑ แผ่น

อนึ่งในการต่อสู้เพื่อที่จะดึงนักศึกษาหัวเอียงซ้ายกลับมาให้อยู่ในความถูกต้อง ยึดมั่นในชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และมาช่วยกันหาแนวทางที่ถูกต้อง เพื่อธำรงรักษาไว้ซึ่งความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ข้าฯ ได้พบปะกับนักเรียนวัดเบญจมบพิตรชื่อ นายทรงเดช นิ้มเจริญสุข ซึ่ง น.ส.สุดา วุฒิรัตน์ ที่สาวได้พามาพบและข้าฯ ได้พูดเกลี้ยกล่อมสร้างความเข้าใจและพาเข้าไปฟังการบรรยายของนายวัฒนา เชียววิมล เรื่องความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ณ โรงเรียนวัดวิมุติยาราม สังฆานพระราม ๖ เมื่อประมาณปลายปี ๒๕๑๔ จนนายทรงเดชกลับใจ ร่วมต่อต้านและให้ข่าวสารเกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของพวกฝ่ายซ้ายให้ข้าฯ ทราบ และพร้อมกันนี้ข้าฯ ได้นำตัว นายทรงเดช มาให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวนแล้ว

เป็นความจริง อ่านแล้ว รับว่าถูกต้อง

ลงชื่อ [signature] พยาน

" พ.ต.อ. [signature] สอบสวน

" พ.ต.ท. [signature] พิมพ์

ทันใดนี้ข้าฯ ขอให้การเพิ่มเติมต่อไปอีกว่า ในระหว่างที่นักศึกษาชุมนุมกันใน มธ.ระหว่างวันที่ ๔ ถึง ๖ ตุลาคม ๒๕๑๙ นั้น ข้าฯ ไม่เห็นนักศึกษานำเอาอาวุธเข้าไปใน มธ. แต่จะมีการนำอาวุธปืนหรือระเบิดเข้าไปใน มธ.หรือไม่ข้าฯ ไม่ทราบ เพราะนักศึกษาเข้าออกกันพลุกพล่าน บางคนก็สพายย่าม ซึ่งไม่ทราบว่าบรรจุคอยไรไว้บ้าง แต่หลังจากเหตุการณ์สงบลงแล้ว ทางราชการจัดนิทรรศการที่สนามจันทร์จึงได้เห็นอาวุธปืน ลูกระเบิดของกลางที่จับได้ใน มธ. จึงเชื่อว่าเป็นอาวุธปืนของนักศึกษาที่ใช้ยิงต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ และประชาชน ในวันเกิดเหตุจริง และได้มีการสะสมกันไว้ก่อนแล้วด้วย สำหรับเจ้าหน้าที่จะได้ใช้เครื่องขยายเสียงห้ามไม่ให้มีการชุมนุมกันหรือไม่อย่างไร ข้าฯ ไม่ทราบ เพราะข้าฯ ไม่ได้อยู่ใน มธ. แต่ไปที่ลองปราบปรามสามยอดเพื่อให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวน ดังที่ข้าฯ ให้การไว้แล้ว เป็นความจริง อ่านแล้ว รับว่าถูกต้อง.

ลงชื่อ [signature] พยาน

" พ.ต.อ. [signature] สอบสวน

" พ.ต.ท. [signature] พิมพ์

(๕๕๐,๐๐๐ ผ. [illegible]พตำรวจ ม.ค. ๒๕๐๘)